

Arrest

**nr. 160 347 van 19 januari 2016
in de zaken RvV X / IV**

In zake: 1. X
2. X
3. X
4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, X, X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 28 oktober 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de verzoeken tot horen van 12 november 2015.

Gelet op de beschikkingen van 26 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2015 om 10.30 uur.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 4 december 2015 waaruit blijkt dat de zaken worden uitgesteld naar de terechtzitting van 8 januari 2016.

Gelet op de beschikkingen van 18 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2016 om 9.30 uur.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. DUFFELEER en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste en tweede verzoekende partij, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op respectievelijk 20 augustus 2007 en 28 maart 2007 en hebben zich een derde keer vluchteling verklaard op 10 september 2014. Derde verzoekende partij, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 28 maart 2007 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 10 september 2014. Vierde verzoekende partij, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen als minderjarige het Rijk binnengekomen op 17 december 2007 en heeft zich een eerste keer vluchteling verklaard op 10 september 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekende partijen op 10 september 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar eerste, tweede en vierde verzoekende partij werden gehoord op 30 september 2014. Op 15 oktober 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van eerste, tweede en derde verzoekende partij de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag en ten aanzien van vierde verzoekende partij de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden vernietigd bij 's Raads arresten nrs. 137 366 en 137 367 van 27 januari 2015.

1.3. Verzoekende partijen werd opnieuw gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 4 juni 2015. Op 24 juli 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op respectievelijk 24 juli 2015 (eerste en tweede verzoekende partij) en 28 juli 2015 (derde en vierde verzoekende partij) aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing inzake eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en een Armeense christen te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn uit het dorp Avzeruk, Dohuk (Noord-Irak). U zou Irak op 1 maart 2007 hebben verlaten, samen met uw echtgenote G.(...) S.(...) G.(...) (OV 6.066.844 en CG 07/11778Y), uw zoon H.(...) Y.(...) M.(...) (OV 6.262.758 en CG 08/13005Z), en uw twee dochters A.(...) Y.(...) M.(...) (OV 7.939.799 en CG 14/14796) en An.(...) Y.(...) M.(...), en dit nadat uw zoon S.(...) Y.(...) M.(...) sinds 20 maart 2006 zou verdwenen zijn en jullie hierop volgend meermaals door Koerdische gewapende mannen thuis werden lastiggevallen. U zou meerdere keren zijn meegenomen, vastgehouden en geslagen. Ook zou u éénmaal thuis door hen met een wapen zijn bedreigd. Om aan deze problemen te ontkomen besliste u met uw gezin Irak te verlaten. Uw echtgenote en zoon H.(...) zouden als eerste naar België zijn gereisd. Uw echtgenote diende op 2 april 2007 een eerste asielaanvraag in. Uw zoon H.(...), die op dat moment nog minderjarig was, diende toen geen eigen asielaanvraag in. U zou vervolgens uw echtgenote en zoon in België zijn komen vervoegen en diende op 20 augustus 2007 een eerste asielaanvraag in.

Uw dochter A.(...) zou uiteindelijk als minderjarige in België zijn aangekomen op 17 december 2007. Uw dochter An.(...) zou niet naar België zijn meegereisd maar onderweg met een Armeense jongen zijn gehuwd. Op 19 november 2007 besliste de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde recente herkomst uit het dorp Avzeruk en bijgevolg ook niet aan de problemen die u er zou hebben gekend. De Commissaris-generaal wees er voorts nog op dat de situatie toen in Noord-Irak niet van die aard was dat er voor burgers een reëel risico bestond op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u voorgelegde documenten bleken ook niet van die aard hier een ander licht op te kunnen werpen. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot zijn bevindingen kwam, staan duidelijk weergegeven in de beslissing die toen in uw hoofde werd genomen.

U diende beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) doch deze besliste in haar arrest van 19 maart 2008 tot een bevestiging van de door de Commissaris-generaal genomen weigeringsbeslissing. Het door u ingediende beroep bij de Raad van State (RvSt) werd vervolgens op 6 mei 2008 verworpen.

U, die verklaarde het Belgische grondgebied niet te hebben verlaten, diende op 28 mei 2008 een tweede asielaanvraag in. Ook uw echtgenote, in hoofde van wie in het kader van haar eerste asielaanvraag eveneens een weigeringsbeslissing werd genomen, diende die dag een tweede asielaanvraag in. Uw zoon H.(...) Y.(...) M.(...) diende diezelfde dag een eerste asielaanvraag in. U volhardde bij uw tweede asielaanvraag in uw verklaringen betreffende uw recente herkomst en uw problemen en legde een aantal nieuwe documenten voor waarmee u meende uw verklaringen te kunnen staven. Op 18 augustus 2008 besliste de Commissaris-generaal evenwel opnieuw tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus temeer de door u nieuw voorgelegde documenten niet van die aard bleken de eerder, in het kader van uw eerste asielaanvraag, gemaakte bevindingen en vastgestelde ongeloofwaardigheid, te weerleggen. De Commissaris-generaal oordeelde voorts opnieuw dat er toen voor burgers uit Noord-Irak geen reëel risico bestond op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. De exacte motieven die ten grondslag liggen aan deze beslissing staan vermeld in de beslissing genomen ten aanzien van u in kader van uw tweede asielaanvraag. U diende beroep tegen deze weigeringsbeslissing bij de RvV doch deze bevestigde in haar arrest van 21 januari 2009 de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal (CGVS). Het beroep dat u indiende bij de RvSt werd op 10 maart 2009 verworpen.

U, die verklaarde het Belgische grondgebied niet te hebben verlaten, diende op 10 september 2014 een derde asielaanvraag in. Ook uw echtgenote en uw zoon, ten aanzien van wie in het kader van hun tweede, respectievelijk eerste asielaanvraag, werd besloten tot een weigeringsbeslissing, dienden die dag een meervoudige asielaanvraag in. Uw dochter A.(...) Y.(...) M.(...) diende op dat moment een eerste asielaanvraag in.

U volhardt thans in uw verklaringen betreffende uw recente herkomst en de problemen die u zou hebben gekend in uw dorp voorafgaand aan uw vlucht. U stelt thans nog dat u nu ook gezocht wordt en legde hiervan ter staving een aanhoudingsbevel voor op uw naam. Waarom u wordt gezocht om te worden aangehouden is u niet duidelijk. U uitte wel het vermoeden dat u mogelijks omwille van de grond die u bezit in Avzeruk wordt gezocht. U merkt op dat uw grond het enige is wat u nog heeft in Irak en ziet dan ook niet in om welke andere reden u mogelijks zou gezocht worden. U opperde ook de mogelijkheid dat de verdwijning van uw zoon S.(...) indertijd misschien enig verband houdt met de grond die u bezit. U verwees tot slot nog naar de actuele situatie in Irak en benadrukte dat u, als christen, niet naar Irak kan terugkeren gezien de gewelddaden van Islamitische Staat (IS) gericht tegen christenen en Yezidi's.

Ter staving van uw derde asielaanvraag legde u een aanhoudingsbevel neer op uw naam, uitgereikt door de onderzoeksrechter van Zakho op 8/10/2013. U legde ook nogmaals uw nationaliteitsbewijs voor.

Op 16 oktober 2014 besliste de Commissaris-generaal tot een weigering van inoverwegingname van uw derde asielaanvraag. Op 27 januari 2015 vernietigde de RvV de weigeringsbeslissing van het CGVS door middel van arrest 137366. Het dossier werd vervolgens voor bijkomend onderzoek naar het CGVS teruggestuurd.

Ter zitting voor de RvV had u bijkomend nog volgende stukken neergelegd : de Iraakse geboorteakte van uw zoon H.(...), een kopie van de Iraakse identiteitskaart en een kopie van het Iraaks nationaliteitsbewijs op naam van S.(...) K.(...), kopieën van documenten van de Immigratie en Naturalisatiedienst (IND) Nederland betreffende S.(...) K.(...), een kopie van een Nederlandse identiteitskaart op naam van S.(...) K.(...), een kopie van een Duitse identiteitskaart op naam van S.(...) S.(...), een kopie van een Armeense geboorteakte, kopieën van documenten mbt stuk grond in Irak, kopieën van 4 foto's van een huis, een kopie van een schoolattest onv uw dochter A.(...), kopieën van verschillende Belgische identiteitskaarten van familieleden, mails van uw advocaat en informatie betreffende de algemene veiligheidssituatie in Dohuk.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er ook in het kader van uw huidige asielaanvraag niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u thans zonder meer volhardt in uw voorgaande verklaringen en uw derde asielaanvraag hier integraal op baseert, en dit zowel wat betreft uw beweerde recente herkomst uit Avzeruk, Dohuk (Noord-Irak) alsook aangaande de problemen omwille waarvan u uit uw dorp zou zijn gevlucht.

Dient hier allereerst te worden benadrukt dat de Commissaris-generaal reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag heeft geoordeeld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde recente herkomst uit Avzeruk, Dohuk (Noord-Irak) en dit gelet op uw incorrecte en vage verklaringen aangaande concrete feiten en gebeurtenissen die zich de laatste jaren in Irak hebben afgespeeld en waarvan toch kan worden verwacht dat iemand die, zoals u, beweerde er tot maart 2007 te hebben gewoond, deze zou kennen. Gezien uw recente herkomst uit Avzeruk geenszins kon worden volgehouden, kon evenmin enig geloof worden gehecht aan de problemen die u er zou hebben gekend, i.c. de verdwijning van uw zoon S.(...) en de daaropvolgende veelvuldige bezoeken door Koerdische gewapende mannen. De vluchtelingenstatus kon u bijgevolg niet worden toegekend. De Commissaris-generaal wees er voorts nog op dat er toen in Noord-Irak voor burgers geen reëel risico bestond op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, waardoor u evenmin in aanmerking kwam voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De door u neergelegde documenten i.c. uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs, waren niet van die aard dat ze voorgaande appreciatie konden omvormen. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevinding kon komen, werden duidelijk en op afdoende wijze uiteengezet in de beslissing die ten aanzien van u werd genomen in kader van uw eerste asielaanvraag. Deze weigeringsbeslissing werd voorts door de RvV bevestigd in haar arrest van 19 maart 2008 waardoor de beslissing kracht van gewijsde geniet en de erin aangehaalde motieven niet langer kunnen betwist worden. U diende nog beroep in bij de RvSt, doch dit beroep werd verworpen op 6 mei 2008.

Ook in het kader van uw tweede asielaanvraag bracht u geen elementen aan die voorgaande motivering konden ombuigen. U volhardde zonder meer in uw verklaringen afgelegd in kader van uw eerste asielaanvraag en legde thans een aantal stavingstukken voor, i.c. een bewijs van woonst, dd. 14/4/2008, een proces-verbaal van de politie van Batil, d.d. 20/3/2006, een document opgesteld door de verantwoordelijke van de bevoorrading in uw dorp, d.d. 4/6/2008 en een document opgesteld door het Ministerie van Justitie, d.d. 3/6/2008, waarmee u meende uw recente herkomst uit Avzeruk alsook de problemen die u er zou hebben gekend, aan te tonen. Deze stukken werden door de Commissaris-generaal in overweging genomen en beoordeeld doch de Commissaris-generaal oordeelde uitdrukkelijk dat deze stukken geenszins bij machte waren de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid betreffende uw beweerde recente herkomst en de problemen die u zou hebben gekend om te vormen. Op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze motivatie kon komen, werd ook duidelijk uiteengezet in de beslissing genomen ten aanzien van u in het kader van uw tweede asielaanvraag. Ook in het kader van uw tweede asielaanvraag oordeelde de Commissaris-generaal dat er toen voor burgers uit Noord-Irak geen reëel risico bestond op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook in het kader van uw tweede asielaanvraag kon u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend. Ook in het kader van uw tweede asielaanvraag bevestigde de RvV op 21 januari 2009 de door de Commissaris-generaal genomen weigeringsbeslissing waardoor ook deze beslissing kracht van gewijsde geniet. Ook het beroep dat u nadien indiende bij de RvSt in kader van uw tweede asielaanvraag werd op 10 maart 2009 verworpen.

In het kader van uw huidige asielaanvraag brengt u evenmin elementen aan die de eerder gemaakte bevindingen alsnog zouden kunnen omvormen. Rekening houdende met het feit dat doorheen uw voorgaande asielaanvragen herhaaldelijk werd geoordeeld en uitdrukkelijk werd aangetoond dat uw recente herkomst uit Noord-Irak geenszins geloofwaardig is, mag het duidelijk zijn dat het thans louter volhardten in uw verklaringen betreffende uw recente herkomst uit Avzeruk en de problemen die zouden geleid hebben tot uw vlucht, geenszins afdoende zijn. De bevindingen die in kader van uw twee voorgaande asielaanvragen konden worden gemaakt worden bovendien thans eens te meer bevestigd gelet op volgende vaststellingen.

Zo oordeelde de Commissaris-generaal, zowel in het kader van de eerste en de tweede asielaanvraag van uw echtgenote G.(...) S.(...) G.(...), dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar beweerde Iraakse nationaliteit en haar beweerde herkomst uit het dorp Avzeruk. Deze beslissingen werden ook telkens bevestigd door de RvV en de beroepen ingediend bij de RvSt werden steeds verworpen. Voorts werd in het kader van uw echtgenote's huidige asielaanvraag opnieuw besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat ze geen nieuwe elementen aanbracht die alsnog een ander licht konden werpen op voorgaande

bevindingen. Een kopie van de beslissing genomen in hoofde van uw echtgenote's derde asielaanvraag, met vermelding van de exacte motivering op grond waarvan tot een weigeringsbeslissing werd besloten, bevindt zich in uw administratief dossier.

Rekening houdende met het geheel van de bevinding die konden worden gemaakt zowel ten aanzien van u – waarbij wel uw afkomst uit Noord-Irak wordt aangenomen doch niet uw recente verblijf aldaar - als in hoofde van uw echtgenote - waarbij geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar Iraakse nationaliteit en herkomst - bestaat het vermoeden dat u tot aan uw huwelijk in Avzeruk heeft gewoond. Dat u en uw echtgenote na jullie huwelijk, zoals jullie beweren, ook samen in Avzeruk, Noord-Irak, hebben gewoond tot jullie beweerde moment van vertrek, is hoe dan ook geenszins geloofwaardig. Dit wordt voorts nog bijkomend bevestigd door de vaststelling dat u en uw echtgenote zich in het kader van jullie huidige asielaanvraag meermaals op ernstige wijze tegenspreken aangaande de omstandigheden van jullie huwelijk. Zo verklaarde u dat u zelf het huwelijk met uw echtgenote regelde en u verduidelijkte hierbij dat zowel uw moeder en uw broer alsook uw schoonfamilie tegen het huwelijk gekant waren (zie gehoorverslag CGVS 30/9/2014 p. 4 en 6). Uw echtgenote zelf verklaarde daarentegen dat jullie elkaar via jullie ouders leerden kennen en dat jullie ouders het dan verder regelden, wat toch duidelijk aangeeft dat de respectievelijke families het met elkaar konden vinden en akkoord gingen met de huwelijkspartner van hun zoon of dochter (zie gehoor G.(...) S.(...) G.(...) CGVS 30/9/2014 p. 6). U verklaarde voorts dat jullie enkel religieus huwden. Jullie huwelijksplechtigheid zouden jullie in het dorp zelf gehouden hebben en dit op een speciale plaats waar een priester soms kwam om de mis te leiden (zie gehoorverslag CGVS 30/9/2014 p. 5). Uw echtgenote beweerde dan weer dat jullie ook officieel gehuwd zijn. Zij meende zich tevens te herinneren dat de religieuze plechtigheid doorging in het huis van uw vader (zie gehoorverslag G.(...) S.(...) G.(...) CGVS 30/9/2014 p. 7). Dient hierbij tevens nog te worden opgemerkt dat u, wanneer u werd gevraagd waar de huwelijksakte die jullie voorlegden (zie administratief dossier G.(...) S.(...) G.(...), 1ste asielaanvraag) vandaan kwam, verwonderd reageerde en ontkende een huwelijksakte te hebben voorgelegd. U er dan op gewezen dat u nochtans degene was die, volgens uw echtgenote, de huwelijksakte regelde, repliceerde u uitdrukkelijk dat u dit document misschien tegen betaling had geregeld. U voegde hier verder nog aan toe dat men in Irak alles tegen betaling kan krijgen. Bovendien wees u er ook nog op dat de geboortedata van u en uw echtgenote niet correct zijn weergegeven op de betreffende huwelijksakte (zie gehoorverslag CGVS 30/9/2014 p. 5). Rekening houdende met deze bevindingen mag het duidelijk zijn dat de door uw echtgenote bij haar eerste asielaanvraag voorgelegde huwelijksakte geenszins kan worden weerhouden als een overtuigend en tastbaar begin van bewijs betreffende jullie (beweerde) huwelijk in Noord-Irak.

Nog volgens uw verklaringen woonde u, met uw echtgenote, na jullie huwelijk in Zakho - u kon zich niet precies herinneren hoelang jullie er bleven maar u sprak toch in termen van meerdere jaren - en u beweerde vervolgens ook nog op andere plaatsen te hebben gewoond alvorens in 1991 naar het dorp Avzeruk terug te keren (zie gehoorverslag CGVS 30/9/2014 p. 8). Uw echtgenote verklaarde dan weer dat ze tot jullie vertrek in 2007 onafgebroken in Avzeruk woonde en nooit elders heeft gewoond of verbleven. Na confrontatie met haar eigen verklaringen, afgelegd in kader van haar eerste asielaanvraag waarbij ze beweerde wel tijdelijk in Zakho te hebben gewoond, gaf uw echtgenote wel toe tijdelijk in Zakho te hebben verbleven maar er niet te hebben gewoond. Bovendien preciseerde uw echtgenote hier dat het slechts om een periode van een 40-tal dagen ging én zij situeerde dit eind de jaren '80/begin de jaren '90 (zie gehoorverslag G.(...) S.(...) G.(...) CGVS 30/9/2014 p. 5). Uzelf beweerde nochtans dat u na uw huwelijk, wat u in 1980 situeert, direct in Zakho ging wonen (zie gehoorverslag CGVS 30/9/2014 p. 5 en 8).

Tot slot verklaarde u dat uw kinderen geboren zijn in het ziekenhuis van Zakho (zie gehoorverslag CGVS 30/9/2014 p. 6), terwijl uw echtgenote dan weer beweerde dat jullie kinderen thuis in Avzeruk werden geboren (zie gehoorverslag G.(...) S.(...) G.(...) CGVS 30/9/2014 p. 7). Na u te hebben gewezen op deze toch wel opvallende incoherenties, haalde u aan dat het niet goed gaat met uw echtgenote en dat ze medicijnen moet nemen. U gevraagd wat uw echtgenote heeft, ontweek u de vraag. U nogmaals gevraagd wat er met uw vrouw aan de hand is, gaf u aan dat fysieke moeilijkheden heeft, i.c. rugpijn, maagpijn en pijn in de benen. Zonder afbreuk te doen aan de moeilijkheden die deze fysieke ongemakken met zich meebrengen, toont u hiermee geenszins aan dat uw echtgenote niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen. U nog gevraagd of u documenten of bewijzen kon voorleggen die aantonen dat uw echtgenote ziek is en niet in staat om duidelijke verklaringen af te leggen, repliceerde u kortweg dat u dit niet zou voorleggen (zie gehoorverslag CGVS 30/9/2014 p. 7). Het spreekt voor zich dat voorgaande opmerkelijke tegenstellingen, in combinatie met de bevindingen die reeds konden worden gemaakt in kader van jullie voorgaande asielaanvragen, jullie geloofwaardigheid zeker niet ten goede komt. In het administratief dossier bleken wel een medisch certificaat alsook een medisch attest afkomstig van een algemene geneesheer te zitten. Ook uit deze

attesten blijkt nergens dat uw echtgenote in niet staat zou zijn coherente verklaringen af te leggen. De Commissaris-generaal oordeelde voorts in kader van de derde asielaanvraag van uw echtgenote dat deze medische documenten geenszins de appreciatie die in haar hoofde werd gemaakt kon omvormen. De motieven dienaangaande staan duidelijk vermeld in de beslissing die thans in haar hoofde werd genomen.

Wat betreft de voorgehouden identiteit en herkomst van uw kinderen A.(...) en H.(...) moet er bovendien worden benadrukt dat de Iraakse identiteitskaarten die ze voorlegden vervalsingen betroffen en dat ze vreemd genoeg geen van beiden weten waar de ander geboren is (zie gehoorverslag CGVS A.(...) 4/6/2015 p. 6)(zie gehoorverslag H.(...) 4/6/2015 p. 4) .

Uw geloofwaardigheid en de waarachtigheid van uw beweerde verblijf tot maart 2007 uit Irak wordt nog verder uitgehold door de flagrante tegenstellingen die konden worden vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw dochter A.(...) betreffende jullie vlucht. Zo beweerde u dat u in maart 2007 samen met uw echtgenote, uw zoon en uw twee dochters Irak heeft verlaten (zie gehoorverslag CGVS 4/6/2015 p. 3). Uw dochter A.(...) verklaarde daarentegen dat uw echtgenote samen met jullie zoon H.(...) als eerste Irak verlieten. U zou met uw twee dochters in Irak ergens ondergedoken gezeten hebben. Vervolgens zou ook u Irak verlaten hebben en uiteindelijk zouden uw twee dochters samen naar Turkije zijn gereisd (zie gehoorverslag A.(...) CGVS 30/9/2014 p. 2 en 3). Indien jullie daadwerkelijk omwille van een vrees voor jullie leven Irak dienden te verlaten in 2007 kan worden verondersteld dat jullie zich nog duidelijk zouden herinneren of jullie allen samen dan wel apart het land ontvluchtten en hieromtrent eenduidige verklaringen zouden kunnen afleggen.

De documenten die u in kader van uw huidige asielaanvraag voorlegde kunnen ook geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen.

Wat betreft het aanhoudingsbevel op uw naam waarmee u meent te kunnen aantonen dat uw leven in Avzeruk in gevaar is, moet opgemerkt dat u dermate weinig over dit document, en de omstandigheden waaronder het werd uitgereikt, blijkt te weten dat ook de geloofwaardigheid van dit element volledig wordt uitgehold. U verklaarde dit document in 2013 te hebben ontvangen via de voormalige echtgenoot van uw overleden zus. Hij zou u dit document bezorgd hebben nadat u hem had laten weten dat u naar Irak zou terugkeren. U kan echter niet concreet zeggen van welke instantie dit document afkomstig is. Ook de manier waarop uw voormalige schoonbroer aan dit document is geraakt, is u geenszins duidelijk. U haalde meermaals aan dat uw voormalige schoonbroer veel macht heeft en een zekere functie heeft bereikt, maar wat dit concreet inhoudt, kan u niet zeggen. U blijkt enkel te weten dat hij nu bij één of andere Turkse fabriek werkt, maar wat hij precies doet is u onbekend (zie gehoorverslag CGVS 30/9/2014 p. 13). U blijkt voorts ook niet te weten sinds wanneer u gezocht wordt en ook omtrent de redenen waarom u gezocht wordt, tast u in het duister. U kwam hier niet verder dan het uiten van een aantal veronderstellingen. Zo merkte u op te denken dat u omwille van uw grond wordt gezocht en u voegde hier nog aan toe dat dit ook de reden is waarom uw zoon S.(...) is verdwenen. U om verduidelijking gevraagd, gaf u evenwel aan dat dit louter vermoedens zijn van uw kant. U merkte uiteindelijk ook op niet te weten of er een verband is tussen het aanhoudingsbevel op uw naam en de verdwijning van uw zoon in 2006 (zie gehoorverslag CGVS p. 14). Kan hier allereerst worden opgemerkt dat, zoals hierboven werd aangehaald, doorheen uw voorgaande asielprocedures reeds uitdrukkelijk werd geoordeeld dat gezien uw recente herkomst uit Noord-Irak geenszins vaststaat er evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de problemen die u er zou hebben gekend, i.c. de verdwijning van uw zoon en de daaropvolgende veelvuldige huisbezoeken door Koerdische gewapende mannen. Dat er aldus nu een link zou zijn met de problemen van 2006-2007 en het aanhoudingsbevel dat op uw naam zou zijn uitgereikt, kan dan ook niet worden volgehouden. Dat u zou worden gezocht in Irak kan hoe dan ook niet worden volgehouden in het licht van uw onwetendheid en vooral uw totale nalatigheid u bijkomend terdege te informeren. Gelet op uw eigen verklaringen dat uw schoonbroer macht heeft, kan toch minstens van u worden verwacht dat u via hem navraag zou doen om een zo duidelijk mogelijk zicht te krijgen op uw situatie en de eventuele risico's die u beweert te lopen correct te kunnen inschatten; zeker gezien u uw derde asielaanvraag in hoofdorde steunt op dit aanhoudingsbevel. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u geen contact meer heeft op genomen met uw schoonbroer om u bijkomend te informeren (zie gehoorverslag CGVS p. 30/9/2014 p. 13. Uw onwetendheid en desinteresse raken aldus aan de kern van uw relaas en ondermijnen eens te meer uw geloofwaardigheid. Gezien het aanhoudingsbevel niet werd voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas, kan aan dit document dan ook geen bewijswaarde worden toegekend. Volledigheidshalve kan hier ook nog eens worden gewezen op de relatieve bewijswaarde van Iraakse documenten temeer daar uit de beschikbare informatie, waarvan een kopie in bijlage aan uw dossier

werd toegevoegd, duidelijk blijkt dat in Irak alle documenten kunnen gekocht worden. U verklaarde overigens ook zelf uitdrukkelijk dat uw schoonbroer overal documenten kan bekomen, dat hij daar geen problemen mee heeft (zie gehoorverslag CGVS 30/9/2014 p. 12). Hierbij dient te worden opgemerkt dat u zelf niet eens blijkt te weten of het hier een echt document betreft (zie gehoorverslag CGVS 4/6/2015 p. 11).

Ook de overige stukken die u in kader van uw derde asielaanvraag neerlegde tonen, in tegenstelling tot wat u meent, geenszins aan dat u recentelijk afkomstig bent uit Avzeruk (Noord-Irak).

Wat betreft de Iraakse identiteitsdocumenten, de Nederlandse identiteitskaart, de papieren van de IND en de Duitse identiteitskaart op naam van K.(...) en S.(...), moet allereerst worden opgemerkt dat geenszins is aangetoond dat deze stukken toebehoren aan, zoals u beweert, uw zus en uw nicht. Dit terzijde, ook al zou het zo zijn dat uw zus en nicht in Nederland, respectievelijk Duitsland het Nederlandse, respectievelijk Duitse staatsburgerschap werden toegekend, dan nog kan hieruit geenszins worden afgeleid dat u recentelijk, tot uw beweerde vertrek in maart 2007, in Avzeruk, Noord-Irak heeft gewoond. Zoals reeds meermaals werd aangehaald wordt wel geloof gehecht aan uw oorspronkelijke herkomst uit Irak doch niet aan uw beweerde recente herkomst waardoor het niet mogelijk is om uw eventuele nood aan internationale bescherming in te schatten. Dat in hoofde van uw (beweerde) zus en (beweerde) nicht in andere Europese lidstaten wel werd geoordeeld dat er nood was aan internationale bescherming, wijzigt hier hoegenaamd niets aan. Elke asielaanvraag dient immers individueel en op zijn eigen merites te worden beoordeeld. Wat u met de Armeense geboorteakte op naam van Z.(...) K.(...) S.(...), d.d. 27/6/1992, meent te kunnen aantonen is voorts niet duidelijk. Voor zover deze ook zou toebehoren aan een familielid van u, moet ook hier worden opgemerkt dat geenszins kan worden ingezien op welke wijze u meent dat het feit dat iemand van uw familie in 1956 in Dohuk werd geboren en vervolgens in Zakho werd gedoopt zou kunnen aantonen dat u met uw gezien recentelijk, tot maart 2007, in Avzeruk heeft gewoond.

U legde voorts nog een attest neer van de directie van Openbare Onroerende Registratie betreffende een stuk grond dat u in Irak zou bezitten. Dient hier allereerst te worden opgemerkt dat uit dit attest blijkt dat u het gebruiksrecht heeft op het betreffende stuk grond. Dat u de eigenaar bent het betreffende perceel blijkt niet uit het voorgelegde document. Ook al zou het middels dit document zijn aangetoond dat u effectief de eigenaar bent van een stuk grond in Irak, dan nog blijkt hieruit geenszins dat u ook daadwerkelijk tot uw beweerde vertrek in maart 2007 in Avzeruk heeft gewoond. De foto's van een woning die u neergelegde hebben evenmin een toegevoegde waarde. Wiens woning op de foto te zien is en waar die woning gelegen is, kan op geen enkele manier uit die foto's worden afgeleid. Ook als zou het ten andere wel degelijk om uw eigendom gaan, dan nog blijkt hieruit geenszins dat u, met uw gezin, zoals u beweerde tot maart 2007 in Avzeruk woonde.

Het schoolattest op naam van uw dochter A.(...) vermag evenmin een ander licht te werpen op de eerder gedane vaststellingen. Dit attest bevestigt daarentegen eens te meer het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag. U verklaarde dat uw dochter niet naar school ging, maar privé-lessen kreeg thuis van een privé-leraar (zie gehoorverslag CGVS 4/6/2015 p. 7). Ook uw dochter zelf en uw echtgenote verklaarden dit (zie gehoorverslag echtgenote CGVS 4/6/2015 p. 7 en gehoorverslagen A.(...) CGVS 30/9/2014 p. 3 + CGVS 4/6/2015 p. 4). Het schoolattest stelt daarentegen dat uw dochter onderwijs volgde in een privé-school. Hierbij dient te worden opgemerkt dat u uiteindelijk zelf verklaart dat u niet weet of het hier een echt document betreft (zie gehoorverslag CGVS 4/6/2015 p. 7). Er kunnen dan ook ernstige vragen worden gesteld bij de authenticiteit van dit document.

De kopieën van Belgische identiteitskaarten van familieleden die u voorlegde, kunnen evenmin voorgaande omvormen. Ook hier moet immers worden opgemerkt dat u uw bewering als zou het om familieleden van u gaan, kan hardmaken. Hoe dan ook, dat u familieleden zou hebben die in België als Irakees erkend zijn en / of Belgische identiteitsdocumenten hebben is een gegeven dat op zich geen enkel zicht biedt op over uw verblijfssituatie voor uw komst naar België en het moment waarop u Irak zou hebben verlaten.

Ook de geboorteakte op naam van uw zoon wijzigt niets aan voorgaande, temeer daar dit document niet wordt voorgelegd in kader van een geloofwaardig relaas en gezien de valse identiteitskaart van uw zoon. Waarom u dit document, dat van 2009 dateert, overigens nu pas voorlegt, is ook niet duidelijk. Dient bij dit alles volledigheidshalve nogmaals te worden benadrukt dat Iraakse documenten sowieso slechts maar een relatieve bewijswaarde hebben gezien deze allen tegen betaling kunnen verkregen worden. Daarom u de de voorgelegde documenten bovendien niet eerder in kader van uw huidige dan

wel uw voorgaande asielpcedures heeft voorgelegd, is ook niet duidelijk. De mails van uw advocaat hebben louter betrekking op informatie die werd ingewonnen met betrekking tot een eventuele taalanalyse voor u en uw gezinsleden, niets meer of minder. De algemene informatie inzake de veiligheidssituatie in Dohuk is in casu niet relevant gezien er geen geloof wordt gehecht aan de (recente) herkomst van u en uw gezinsleden uit Avzeruk, Noord-Irak. Uw nationaliteitsbewijs tot slot werd reeds in overweging genomen en beoordeeld in kader van uw eerste asielaanvraag.

Gelet op wat voorafgaat heeft u geen elementen aangebracht die alsnog nog een ander licht kunnen werpen op de ongeloofwaardigheid aangaande uw beweerde recente herkomst uit Avzeruk, Dohuk (Noord-Irak) en de problemen die u ginds zou hebben gekend en die aan de basis zouden hebben gelegen van uw vlucht. Gezien u bedrieglijke verklaringen over uw recente herkomst uit Avzeruk, Noord-Irak, kan u zich evenmin beroepen op de algemene actuele situatie aldaar om eventueel de subsidiaire bescherming te worden toegekend. Daar u ook thans, in het kader van uw derde asielaanvraag, blijft volharden dat u, tot uw komst naar België in 2007, in Avzeruk (Noord-Irak) heeft gewoond, en dit ongeacht de eerdere bevindingen van de Commissarisgeneraal en bevestiging van deze bevindingen door de RvV, verkeert het Commissariaat-generaal aldus in het ongewisse over de plaats(en) waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen kan ook geen uitspraak worden gedaan over uw eventuele nood aan bescherming en het risico dat u mogelijks loopt in geval van een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst.

In het licht van voorgaande kan u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

In hoofde van uw echtgenote G.(...) S.(...) G.(...) (O.V. 6.066.844), uw zoon H.(...) Y.(...) M.(...) (O.V. 6.262.758) en uw dochter A.(...)Y.(...) M.(...) (O.V. 7.939.799) werd eveneens besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing inzake tweede verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en een Armeense christen te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn uit het dorp Avzeruk, Dohuk (Noord-Irak). U zou Irak in 2007 hebben verlaten, samen met uw echtgenoot Y.(...) S.(...) M.(...) (OV 6.066.844 en CG 07/11778BY), uw zoon H.(...) Y.(...) M.(...) (OV 6.262.758 en CG 08/13005Z), en uw twee dochters A.(...)Y.(...) M.(...) (OV 7.939.799 en CG 14/14796) en An.(...) Y.(...) M.(...). Op 20 maart 2006 zou uw zoon S.(...) Y.(...) M.(...) verdwenen zijn en hierna zouden onbekende gewapende Koerden jullie thuis hebben opgezocht, naar S.(...) hebben gevraagd en jullie bedreigd hebben. Uw echtgenoot zou ook meermaals door hen zijn meegenomen en zijn vastgehouden. Uit vrees voor jullie leven zouden jullie op 1 maart 2007 besloten hebben Irak te verlaten. U zou samen met uw zoon H.(...) als eerste naar België zijn gereisd. U diende op 2 april 2007 een eerste asielaanvraag in België in. Uw zoon H.(...), die op dat moment nog minderjarig was, diende toen geen eigen asielaanvraag in. Uw echtgenoot zou vervolgens u en uw zoon in België zijn komen vervoegen en hij diende enkele maanden later, nl. op 20 augustus 2007, een eerste asielaanvraag in. Uw dochter A.(...) zou uiteindelijk als minderjarige in België zijn aangekomen op 17 december 2007. Uw dochter An.(...) zou niet naar België zijn meegereisd maar onderweg met een Armeense jongen zijn gehuwd. Op 9 augustus 2007 besliste de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit Irak en uw beweerde Iraakse nationaliteit en dit gezien uw uiterst beperkte kennis mbt. Irak. Aangaande de documenten die u voorlegde, i.c. uw huwelijksakte en uw nationaliteitsbewijs, oordeelde de Commissaris-generaal dat deze geen ander licht konden werpen op voorgaande appreciatie. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot zijn bevindingen kwam, staan vermeld in de beslissing die ten aanzien van u werd genomen in het kader van uw eerste asielaanvraag.

De Commissaris-generaal oordeelde dat, aangezien u geen duidelijk verschaftte over uw herkomst en nationaliteit, er ook geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw vluchtrelaas dat zich volledig in Irak afspeelde. Voorts wees de Commissaris-generaal er nog op dat u er ook allerm minst in geslaagd was het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U diende beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) doch deze besliste in haar arrest van 14 november 2007 tot een bevestiging van de door de Commissaris-generaal genomen weigeringsbeslissing. Het door u ingediende beroep bij de Raad van State (RvSt) werd vervolgens op 17 januari 2008 verworpen.

U, die verklaarde het Belgische grondgebied niet te hebben verlaten, diende op 28 mei 2008 een tweede asielaanvraag in. Ook uw echtgenoot diende die dag een tweede asielaanvraag, en dit nadat ook zijn eerste asielaanvraag met een weigeringsbeslissing werd afgesloten. Uw zoon H.(...) diende op dat moment een eerste asielaanvraag in. U volhardde in uw verklaringen betreffende de vervolgingsfeiten die u in Irak zou hebben meegemaakt en bevestigde aldus nogmaals uw eerdere beweringen aangaande uw Iraakse herkomst en Iraakse nationaliteit. U verwees voorts naar een aantal nieuwe documenten die uw echtgenoot zou hebben opgevraagd en waarmee u meende uw verklaringen te kunnen staven. Op 18 augustus 2008 besliste de Commissaris-generaal evenwel opnieuw tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd nogmaals geoordeeld dat u er ook in het kader van uw tweede asielaanvraag niet in geslaagd was het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging dan wel van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. U diende beroep in tegen deze weigeringsbeslissing bij de RvV doch deze bevestigde in haar arrest van 21 januari 2009 de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal (CGVS). Het beroep dat u vervolgens indiende bij de RvSt werd op 10 maart 2009 verworpen. U, die verklaarde het Belgische grondgebied niet te hebben verlaten, diende op 10 september 2014 een derde asielaanvraag in. Ook uw echtgenoot en uw zoon dienden op dat moment, en nadat hun eerste, respectievelijk tweede asielaanvraag, met een weigering werd afgesloten, een tweede, respectievelijk derde asielaanvraag in. Uw dochter A.(...) diende die dag een eerste asielaanvraag in.

U verklaarde ook in het kader van uw derde asielaanvraag de Iraakse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit het dorp Avzeruk in Noord-Irak. U beroept zich thans op de algemene situatie in Irak waarbij christenen en Yezidi's worden gedood indien ze zich niet tot de islam bekeren en u benadrukte dat de meeste inwoners van uw Armeense dorp ondertussen gevlucht zijn. U haalde tot slot nog aan dat u een slechte gezondheid heeft en geen slechts nieuws aankan.

U legde uw nationaliteitsbewijs voor ter staving van uw huidige asielaanvraag. U merkte ook nog op dat uw echtgenoot bij zijn derde asielaanvraag documenten heeft voorgelegd. Uit het administratief dossier blijkt dat uw echtgenoot als nieuw document een aanhoudingsbevel, dat op zijn naam werd uitgereikt te Zakho, heeft voorgelegd.

Op 16 oktober 2014 besliste de Commissaris-generaal tot een weigering van inoverwegingname van uw derde asielaanvraag. Op 27 januari 2015 vernietigde de RvV de weigeringsbeslissing van het CGVS door middel van arrest 137366. Het dossier werd vervolgens voor bijkomend onderzoek naar het CGVS teruggestuurd.

Ter zitting voor de RvV had u bijkomend nog volgende stukken neergelegd : de Iraakse geboorteakte van uw zoon H.(...), een kopie van de Iraakse identiteitskaart en een kopie van het Iraaks nationaliteitsbewijs op naam van S.(...) K.(...), kopieën van documenten van de Immigratie en Naturalisatiedienst (IND) Nederland betreffende S.(...) K.(...), een kopie van een Nederlandse identiteitskaart op naam van S.(...) K.(...), een kopie van een Duitse identiteitskaart op naam van S.(...) K.(...), een kopie van een Armeense geboorteakte, kopieën van documenten mbt een stuk grond in Irak, kopieën van 4 foto's van een huis, een kopie van een schoolattest onv uw dochter A.(...), kopieën van verschillende Belgische identiteitskaarten van familieleden, mails van uw advocaat en algemene informatie betreffende de veiligheidssituatie in Dohuk. U legde tot slot nog uw origineel nationaliteitsbewijs neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er ook in het kader van uw huidige asielaanvraag niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

Uit uw verklaringen blijkt allereerst dat u blijft volharden uit Avzeruk, Noord-Irak, afkomstig te zijn en de Iraakse nationaliteit te hebben en u beroept zich in het kader van uw huidige asielaanvraag, integraal op de actuele situatie en de actuele vervolging van christenen in Irak. Echter, reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag heeft de Commissaris-generaal duidelijk geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Iraakse herkomst en uw beweerde Iraakse nationaliteit. De Commissaris-generaal kon ondermeer tot deze vaststelling komen gezien uw uiterst beperkte geografische, socio-politieke en taalkundige kennis van Irak, van uw beweerde regio van herkomst en van de christelijke gemeenschap in uw omgeving. U bleek ook amper iets te weten over de Iraakse identiteitsdocumenten en u kon ook geen duiding geven bij de identiteitskaart die u zelf verklaarde te bezitten in Irak. U legde wel een nationaliteitsbewijs voor alsook uw huwelijksakte, doch aangaande deze stukken oordeelde de Commissaris-generaal dat deze geenszins bij machte waren een ander licht te werpen op de gemaakte appreciatie. De exacte motieven die aan deze weigeringsbeslissing ten grondslag lagen staan duidelijk en afdoende in deze beslissing weergegeven. Door het afleggen van bedrieglijke verklaringen aangaande uw herkomst en nationaliteit maakte u het de Commissaris-generaal onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op uw reële nood aan bescherming en kon u bijgevolg geen beschermingsstatuut worden toegekend. De RvV bevestigde deze weigeringsbeslissing in haar arrest van 14 november 2007 waardoor deze beslissing kracht van gewijsde geniet en de erin aangehaalde motieven niet langer kunnen worden betwist. Het beroep dat u indiende bij de RvSt werd op 17 januari 2008 verworpen.

Ook in het kader van uw tweede asielaanvraag bracht u geen elementen aan die alsnog voorgaande appreciatie konden omvormen. U volhardde zonder meer in de problemen die u in Irak zou hebben gekend - feiten die sowieso al ongeloofwaardig moeten worden beschouwd gezien uw herkomst uit Irak en uw Iraakse nationaliteit niet kunnen worden aangenomen - en legde een aantal nieuwe stukken voor die uw echtgenoot zou hebben verkregen en waarmee hij meende jullie recente verblijf in Avzeruk en de verdwijning van uw zoon S.(...) te kunnen aantonen. De Commissaris-generaal oordeelde dat de nieuw voorgelegde documenten niet van die aard bleken de eerder, in het kader van uw eerste asielaanvraag, gemaakte bevindingen en vastgestelde ongeloofwaardigheid, te weerleggen. De exacte motieven staan duidelijk weergegeven in de weigeringsbeslissing die in uw hoofde, in kader van uw tweede asielaanvraag, werd genomen. De door de Commissaris-generaal genomen weigeringsbeslissing werd voorts op 21 januari 2009 in beroep bevestigd door de RvV. Het beroep bij de RvSt werd op 10 maart 2009 verworpen.

In het kader van uw huidige asielaanvraag brengt u weerom geen elementen aan die alsnog uw beweerde herkomst uit Avzeruk en uw Iraakse nationaliteit zouden kunnen aantonen. U volhardt zonder meer in uw verklaringen dienaangaande en legt nogmaals uw nationaliteitsbewijs voor. Reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag werd geoordeeld dat dit document geen ander licht kon werpen op de bevinding dat u niet van Irak afkomstig bent en niet de Iraakse nationaliteit heeft. Waar u nog verwijst naar de documenten die uw echtgenoot neerlegde tijdens zijn derde asielaanvraag, moet allereerst worden opgemerkt dat uw echtgenoot aanvankelijk slechts één nieuw document voorlegde, i.c. een aanhoudingsbevel op zijn naam. Dit document heeft evenwel geen enkel uitstaans met uw Iraakse afkomst en Iraakse nationaliteit en kan dan ook op geen enkele manier de eerdere bevindingen omvormen. Kan hier volledigheidshalve nog worden aan toegevoegd dat in hoofde van uw echtgenoot duidelijk werd geoordeeld en gemotiveerd dat aan dit document hoe dan ook geen bewijswaarde kan worden toegekend.

Ter zitting voor de RvV werden nog bijkomend stukken neergelegd door u en uw echtgenoot. Deze stukken vermogen geenszins voorgaande vaststellingen te weerleggen. Geen van de voorgelegde documenten heeft vooreerst op u persoonlijk betrekking zodat geenszins kan worden ingezien op welke wijze u meent dat deze stukken uw beweerde Iraakse nationaliteit en Iraakse herkomst zouden kunnen aantonen. Voor zover u meent uw verblijf en herkomst uit Irak te kunnen staven aan de hand van het schoolattest van uw dochter en de geboorteakte van uw zoon, moet er vooreerst worden benadrukt dat er vragen kunnen worden gesteld bij de authenticiteit van het voorgelegde schoolattest. Waar uzelf, uw echtgenoot alsook uw dochter verklaarden dat uw dochter nooit naar school ging maar thuis privé-lessen kreeg van een privé-leraar (zie gehoorverslag echtgenoot CGVS 4/6/2015 p. 7, zie gehoorverslag CGVS 4/6/2015 p. 7 en zie gehoorverslagen A.(...) CGVS 30/9/2014 p. 3 + CGVS

4/6/2015 p. 4), blijkt uit het attest zelf dat uw dochter les volgde aan een privé-school. Temeer daar dit document niet wordt voorgelegd in kader van een geloofwaardig relaas en uw echtgenoot zelf verklaart dat hij niet weet of het hier een authentiek document betreft (zie gehoorverslag echtgenoot 4/6/2015 p. 7). Ook de geboortakte op naam van uw zoon wijzigt niets aan voorgaande, temeer daar dit document niet wordt voorgelegd in kader van een geloofwaardig relaas en de Iraakse identiteitskaart van uw zoon een vervalsing blijkt te betreffen. Waarom u dit document, dat van 2009 dateert, overigens nu pas voorlegt, is ook niet duidelijk.

De overige door uw echtgenoot neergelegde stukken werden allen beoordeeld in de beslissing genomen ten aanzien van hem doch ook in zijn hoofde moest worden besloten dat geen van deze stukken de eerdere vaststellingen kon weerleggen. De motieven op grond waarvan hiertoe kon worden besloten staan duidelijk en afdoende vermeld in de beslissing betreffende uw echtgenoot waarvan een kopie in het administratief dossier werd toegevoegd.

Uit wat voorafgaat blijkt dat u ook thans geen elementen heeft aangebracht die een ander licht kunnen werpen op de eerdere vaststellingen aangaande uw Iraakse herkomst en uw Iraakse nationaliteit. Integendeel, u legt verklaringen af die deze vaststellingen enkel versterken. Zo blijkt u niet meer te weten waar u geboren bent. U weet verder niet waar uw familie in Irak geregistreerd staat. U blijkt het Arabische en Koerdische woord voor familieregister trouwens niet te kennen. Verder stelt u nu dat u niet meer weet of u ooit een Iraakse identiteitskaart heeft gehad. Dit terwijl u bij uw eerste asielaanvraag nog verklaarde in het bezit te zijn geweest van een Iraakse identiteitskaart. Welke verschillende strekkingen van de islam er voorkomen in Irak weet u niet en welke partij er decennialang aan de macht was in Irak blijkt u evenmin te weten (zie gehoorverslag CGVS 4/6/2015 p. 2, 4, 5).

Gezien u niet uit Irak afkomstig bent kan u zich derhalve ook niet beroepen op de actuele situatie en vervolging van de christenen aldaar om internationale bescherming te verkrijgen.

Wat betreft de gezondheidsproblemen waarmee u kampt dient te worden opgemerkt dat deze ook geenszins een ander licht kunnen werpen op voorgaande bevindingen. Dat zich een medisch certificaat en een medisch attest in uw administratief dossier bevindt, wijzigt hier ook niets aan. Kan hierbij bovendien nog worden opgemerkt dat deze attesten de loutere weergave bevatten van de bevindingen van een algemene geneesheer. Deze attesten geven op geen enkele manier uitsluitel over de oorza(a)k (en) van uw gezondheidsproblemen, laat staan dat deze enig zicht zouden bieden op uw herkomst en nationaliteit.

In het licht van de bevindingen gemaakt door de Commissaris-generaal doorheen uw verschillende asielaanvragen dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw herkomst uit Irak en uw Iraakse nationaliteit - dat u een Armeense christen bent wordt niet betwist - is het bovendien wel zeer opmerkelijk dat uw behandelende geneesheer - ten aanzien van een patiënt die ten aanzien van de Belgische instanties verklaart van Irak afkomstig te zijn - in zijn schrijven uitdrukkelijk de nadruk legt op zijn ervaring en kennis aangaande therapiemogelijkheden in Rusland, Oekraïne, Wit-Rusland, Georgië, Armenië, Tsjetsjenië, etc. en op zijn deelname aan een conferentie betreffende de gezondheidszorg in Rusland en andere voormalige Sovjet-landen. Hoe dan ook, voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van medische redenen dient u zich te wenden tot de daartoe geëigende procedure, i.c. een aanvraag op grond van artikel 9 ter Vreemdelingenwet.

Rekening houdende met voorgaande kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

In hoofde van uw echtgenoot Y.(...) M.(...) S.(...) (O.V. 6.066.844), uw zoon H.(...) Y.(...) M.(...) (O.V. 6.262.758) en uw dochter A.(...) Y.(...) M.(...) (O.V. 7.939.799) werd eveneens besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing inzake derde verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en een Armeense christen te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn uit het dorp Avzerok, Dohuk (Noord-Irak). In maart 2007 zou u als minderjarige, samen met uw vader Y.(...) M.(...) S.(...) (OV 6.066.844 en CG 07/11778BY), uw moeder G.(...) S.(...) G.(...) (OV 6.066.844 en CG 07/11778Y) en twee zussen An.(...) en A.(...) (OV 7.939.799 en CG 14/14796), die toen ook nog minderjarig was, Irak hebben verlaten en naar Turkije zijn gereisd. Uw ouders zouden hiertoe beslist hebben nadat uw broer S.(...) in maart 2006 zou verdwenen zijn en jullie vervolgens thuis werden lastiggevallen door soldaten op zoek naar uw broer. Vanuit Turkije zou u als eerste, samen met uw moeder, zijn verder gereisd naar België. Uw moeder diende hier op 2 april 2007 een eerste asielaanvraag in. Als minderjarige diende u toen geen eigen asielaanvraag in. Uw vader zou jullie vervolgens in België hebben vervoegd en diende op 20 augustus 2007 een eerste asielaanvraag in. Uw zus A.(...) zou als laatste naar België zijn doorgereisd. Zij zou hier op 17 december 2007 zijn aangekomen. Uw zus An.(...) zou niet naar België zijn meegekomen.

In het kader van de eerste asielaanvraag van uw moeder had de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen ondertussen op 7 augustus 2007 besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat, gezien haar gebrekkige verklaringen en vage kennis, geen enkel geloof kon worden gehecht aan haar Iraakse nationaliteit en haar afkomst uit Irak. De door uw moeder voorgelegde documenten, i.c. een huwelijksakte en nationaliteitsbewijs, waren niet van die aard hier een ander licht op te werpen. Uw moeder diende beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) doch deze bevestigde in haar arrest van 14 november 2007 de weigeringsbeslissing van het CGVS. Het daaropvolgende beroep bij de Raad van State (RvSt) werd op 17 januari 2008 verworpen. In het kader van uw vaders eerste asielaanvraag had de Commissaris-generaal op 19 november 2007 eveneens besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gezien geen geloof kon worden gehecht aan zijn recente herkomst uit Irak. De documenten die hij ter staving van zijn asielrelaas voorlegde, i.c. een identiteitskaart en een nationaliteitsbewijs, waren ook niet in staat deze motivering om te vormen. Op 19 maart 2008 bevestigde de RvV ook deze weigeringsbeslissing en het beroep ingediend bij de RvSt werd op 6 mei 2008 eveneens verworpen.

Uw ouders dienden vervolgens op 28 mei 2008 een tweede asielaanvraag in. Uzelf, die ondertussen meerderjarig was geworden, diende diezelfde dag eveneens een eerste eigen asielaanvraag in. Op 18 augustus 2008 besliste de Commissaris-generaal tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas en er bovendien ernstig bedenkingen konden worden gemaakt bij uw beweerde Iraakse afkomst en Iraakse nationaliteit. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevindingen kwam, staan duidelijk vermeld in de beslissing die in kader van uw eerste asielaanvraag die in uw hoofde werd genomen. De Commissaris-generaal concludeerde dan ook dat u uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk kon maken. U diende beroep in tegen deze weigeringsbeslissing doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde deze beslissing in haar arrest van 21 januari 2009 waardoor beslissing kracht van gewijsde geniet. Het daaropvolgende ingediende beroep bij de Raad van State (RvSt) werd vervolgens op 10 maart 2009 verworpen.

U, die verklaarde het Belgische grondgebied, niet te hebben verlaten, diende op 10 september 2014 een tweede asielaanvraag in. Uw ouders, in wiens hoofde in het kader van hun tweede asielaanvraag eveneens werd besloten tot een weigeringsbeslissing, dienden die dag een derde asielaanvraag in. Uw zus A.(...) Y.(...) M.(...) diende op haar beurt diezelfde dag een eigen eerste asielaanvraag in.

U volhardde in het kader van uw tweede asielaanvraag afkomstig te zijn van Irak en de Iraakse nationaliteit te hebben. U haalde voorts aan dat u, gezien de huidige situatie en de vervolging van de christenen nu in Irak, niet naar Irak kan terugkeren. U vreest in geval van terugkeer te worden gedood door IS ('Islamitische Staat'). U merkte voorts nog op dat u thans een tweede asielaanvraag indiende omdat u uw leven hier op orde wil krijgen. U heeft ondertussen twee minderjarige kinderen, K.(...) E.(...) en K.(...) M.(...), beiden met Oekraïense nationaliteit, en u wil de mogelijkheid krijgen om te werken zodat u voor hen kan zorgen. De moeder van uw kinderen, K.(...) G.(...), zou ruim twee maanden geleden na een ruzie vertrokken zijn. U heeft geen idee waar zij zich thans bevindt.

Op 16 oktober 2014 besliste de Commissaris-generaal tot een weigering van inoverwegingname van uw tweede asielaanvraag. Op 27 januari 2015 vernietigde de RvV de weigeringsbeslissing van het CGVS door middel van arrest 137366. Het dossier werd vervolgens voor bijkomend onderzoek naar het CGVS teruggestuurd.

U legde ter staving van uw asielaanvraag uw identiteitskaart voor en twee documenten van de gemeente Machelen volgens dewelke u uw twee kinderen erkend. Uw ouders legden in het kader van hun derde asielaanvraag nog een aantal bijkomende stukken voor, i.c. een Iraakse geboorteakte op uw naam, een kopie van de Iraakse identiteitskaart en een kopie van het Iraaks nationaliteitsbewijs op naam van S.(...) K.(...), kopieën van documenten van de Immigratie en Naturalisatiedienst (IND) Nederland betreffende S.(...) K.(...), een kopie van een Nederlandse identiteitskaart op naam van S.(...) K.(...), een kopie van een Duitse identiteitskaart op naam van S.(...) K.(...), een kopie van een Armeense geboorteakte, kopieën van documenten mbt stuk een grond in Irak, kopieën van 4 foto's van een huis, een kopie van een schoolattest op naam van uw zus A.(...), kopieën van verschillende Belgische identiteitskaarten van familieleden, mails van uw advocaat en algemene informatie betreffende de veiligheidssituatie in Dohuk.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er ook in kader van uw tweede asielaanvraag niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van onderstaande redenen.

Uit uw verklaringen afgelegd in het kader van uw tweede asielaanvraag blijkt immers dat u zich voornamelijk beroept op de actuele situatie in Irak en de aan de gang zijnde vervolging van de christenen door IS. Dient hier allereerst nogmaals te worden benadrukt dat de Commissaris-generaal reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag heeft geoordeeld dat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kon worden toegekend, temeer u zich bij uw eerste asielaanvraag baseerde op dezelfde verklaringen als deze aangehaald door uw ouders. Echter, in hoofde van uw ouders werd reeds in kader van hun eerste asielaanvraag geoordeeld dat hen geen beschermingsstatus kon worden toegekend omdat (i) geen enkel geloof kon worden gehecht aan de Iraakse afkomst en de Iraakse nationaliteit van uw moeder, (ii) geen enkel geloof kon worden gehecht aan de beweerdte recente herkomst van uw vader uit Noord-Irak en (iii) er bijgevolg geen geloof kon worden gehecht aan de problemen die zij in hun beweerdte woonplaats Avzeruk (Noord-Irak) zouden hebben meegemaakt. Deze bevindingen werden voorts bevestigd door de RvV en het beroep bij de RvSt werd vervolgens verworpen. Ook in het kader van de tweede asielaanvraag van uw ouders oordeelde de Commissaris-generaal dat de nieuw aangebrachte documenten geenszins van die aard waren de eerder gemaakte bevindingen en de vastgestelde ongeloofwaardigheid om te vormen. Ook in kader van hun tweede asielaanvraag werden de weigeringsbeslissingen genomen door de Commissaris-generaal bevestigd door de RvV. Het beroep bij de RvSt werd eveneens verworpen. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot zijn bevindingen kwam, staan duidelijk en afdoende weergegeven in de beslissingen die in hoofde van uw ouders werden genomen. Kopieën van deze beslissingen werden in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd. In het licht van de bevindingen die konden worden gemaakt ten aanzien van uw ouders, oordeelde de Commissaris-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag dat dan ook evenmin enig geloof kon worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen. De Commissaris-generaal wees in uw hoofde er voorts nog op dat het ongeloofwaardige karakter van uw problemen nog bijkomend werd bevestigd door uw ontoereikende kennis betreffende de problemen van uw vader. Tot slot oordeelde de Commissaris-generaal nog dat er nog ten zeerste kan worden getwijfeld aan uw beweerdte afkomst uit Irak en uw beweerdte Iraakse nationaliteit, dit gezien (i) uw onvermogen enig tastbaar begin van bewijs voor te leggen aangaande uw identiteit en nationaliteit, (ii) uw onvermogen een reisbescheiden voor te leggen en uw reisweg te bewijzen én (iii) uw gebrekkige kennis aangaande uw beweerdte woonplaats Avzeruk en diens omgeving. Deze weigeringsbeslissing werd op 21 januari 2009 bevestigd door de RvV waardoor de in uw hoofde aangehaalde motieven en vastgestelde ongeloofwaardigheid eveneens niet langer kunnen worden betwist. Het beroep ingediend bij de RvSt werd vervolgens verworpen.

U brengt in kader van uw huidige asielaanvraag geen elementen aan die alsnog een ander licht kunnen werpen op de eerder gemaakte bevindingen. Zelfs indien er alsnog zou worden aangenomen dat u mogelijks de Iraakse nationaliteit heeft - in hoofde van uw vader werd immers zijn Iraakse nationaliteit niet in vraag gesteld – dan nog heeft u geenszins aangetoond ooit in Noord-Irak in het dorp Avzeruk te

hebben gewoond, en zeker niet dat u er recentelijk van afkomstig bent. Rekening houdende met het geheel van bevindingen die ten aanzien van uw ouders konden worden gemaakt en de vaststellingen die ook in uw hoofde konden worden gemaakt, kan een verwijzing naar de actuele situatie en vervolging van christenen in Irak in uw hoofde geenszins een gegronde vrees voor vervolging aantonen. Daar u minstens uw (recente) herkomst uit Irak geenszins heeft aangetoond, kan u zich dan ook niet beroepen op de situatie voor de christenen zoals deze zich daar thans voordoet.

U legde weliswaar een Iraakse identiteitskaart voor en uw ouders legden een geboorteakte neer op uw naam, doch deze documenten volstaan geenszins om voorgaande bevindingen om te vormen. Wat uw identiteitskaart betreft moet er worden opgemerkt dat onderzoek door federale politie immers heeft uitgewezen dat de door u voorgelegde identiteitskaart een volledige vervalsing betreft (zie informatie in de blauwe map). U gevraagd hoe u in het bezit kwam van uw identiteitskaart en of u dit document bij u had toen u Irak verliet dan wel of het u pas later werd opgestuurd, kan u hier overigens ook geen duidelijk antwoord op geven (zie gehoorverslag CGVS 4/6/2015 p. 2, 3 en 5). Dit is toch opmerkelijk. In elk geval legt u tot op heden geen overtuigend en tastbaar begin van bewijs voor, wat nochtans een essentieel element is binnen de asielpcedure. In het licht van het geheel van voorgaande bevindingen, is het ontbreken van een tastbaar begin van bewijs een zoveelste element binnen uw asielaanvra(a)(g)(en) die uw gehele geloofwaardigheid ondermijnt. Ook de geboorteakte op uw naam kan niet worden weerhouden als een overtuigend en tastbaar begin van bewijs van uw herkomst uit Noord-Irak. Daar u uw identiteit niet heeft aangetoond, staat het ook niet vast dat de gegevens van de persoon vermeld op de geboorteakte op u betrekking hebben. Dit terzijde, feit is dat de geboorteakte ook niet werd voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas waardoor er sowieso geen bewijswaarde kan aan worden toegekend. De vraag kan overigens ook worden gesteld waarom uw ouders deze geboorteakte, die van 2009 zou dateren, pas bij hun tweede gehoor in kader van hun derde asielaanvraag, d.d. 4/6/2015, hebben neergelegd. Ook dit doet vragen rijzen bij de authenticiteit van het voorgelegde stuk. Volledigheidshalve dient nog te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie ook blijkt dat in Irak alle documenten tegen betaling kunnen verkregen worden.

Ook wat de overige door uw ouders, in kader van hun derde asielaanvraag voorgelegde documenten betreft, oordeelde de Commissaris-generaal dat deze niet van aard zijn dat ze de motivering van de eerdere, in kader van hun eerste en tweede asielaanvraag genomen beslissingen vermogen te weerleggen. De gronden waarop hiertoe kon worden besloten dan duidelijk en afdoende weergegeven in de beslissingen genomen in hoofde van uw ouders hun derde asielaanvraag. Een kopie van deze beslissingen werd in bijlage toegevoegd aan uw administratief dossier. Bijgevolg blijven ook de bevindingen die voorheen in uw hoofde werden genomen onverminderd overeind.

Door het voorleggen van een vervalste identiteitskaart, uw onvermogen een overtuigend en tastbaar begin van bewijs voor te leggen ter staving van herkomst uit Noord-Irak én door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen aangaande - minstens - uw (recente) herkomst, verkeert de Commissaris-generaal door uw eigen toedoen in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht van dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen kan ook geen uitspraak worden gedaan over uw eventuele nood aan bescherming en het risico dat u mogelijks loopt in geval van een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst. Waar u nog aanhaalde dat u een tweede asielaanvraag indiende omdat u wil kunnen werken en zorgen voor uw twee minderjarige zoontjes dient te worden opgemerkt dat uw socio-economische en familiale situatie in België op zich geen enkel uitstaans heeft met de criteria van de Vluchtelingenconventie noch met één van de elementen voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit wat voorafgaat moet dan ook worden besloten dat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

In hoofde van uw ouders M.(...) Y.(...) S.(...) (O.V.6.066.844) en G.(...) S.(...) G.(...) (O.V.6.066.844) en uw zus A.(...) M.(...) Y.(...) (O.V.7.939.799) werd eveneens beslist tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing inzake vierde verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en een Armeens christen te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn uit Avzeruk (Dohuk), Noord-Irak. Daar uw ouders wilden vermijden dat u, uw broers en zus, problemen zou krijgen met moslims, zouden jullie nooit naar school geweest zijn. Uw ouders zouden daarentegen een privéleraar hebben gezocht die jullie thuis les gaf. U zou ook zelden uw dorp hebben verlaten. Enkel op zondag zou u met uw ouders naar de kerk zijn gegaan. Aanvankelijk zouden jullie hiervoor elke zondag naar Zakho zijn gegaan omdat er in het dorp geen kerk was. Vanaf 2003 zouden jullie ook in het dorp een eigen kerk gehad hebben. Op een dag in 2007 zou uw broer S.(...) thuis zijn komen melden dat hij met een vriend ergens naartoe ging waarna zij met de wagen zijn vertrokken. U heeft geen idee waar hij naartoe ging en waarom. Diezelfde avond zouden onbekenden in uniform - u zou van uw moeder vernomen hebben het om soldaten ging - bij jullie thuis naar uw broer zijn komen vragen. Toen ze vernamen dat uw broer niet thuis was, zouden ze uw vader M.(...) S.(...) Y.(...) (OV 6.066.844 en CG 07/11778BY) hebben meegenomen naar buiten. Uw vader zou toen heel hard geslagen zijn. Vervolgens zouden de onbekenden vertrokken zijn en uw vader daar hebben laten liggen. In de daaropvolgende periode zouden jullie nog meermaals dergelijke bezoeken hebben gekregen. Uw vader zou hierbij telkens hardhandig zijn aangepakt. Na enige tijd, u heeft geen enkel idee wanneer, zou uw vader beslist hebben dat jullie zouden vertrekken. Uw vader zou op verschillende plaatsen naar uw broer geïnformeerd hebben, doch tevergeefs. Jullie zouden ook zelf geen enkel nieuws meer hebben gehad van uw broer S.(...) sinds de dag dat hij thuis met een vriend was vertrokken. Uw moeder G.(...) S.(...) G.(...) (OV 6.066. 844 en CG 07/11778Y) zou als eerste vertrokken zijn, samen met uw broer M.(...) Y.(...) H.(...) (OV 6.262.758 en CG 08/13005Z) en naar België zijn gereisd. Uw moeder diende op 2 april 2007 een eerste asielaanvraag in. Uzelf zou ondertussen met uw zus An.(...) en uw vader ergens zijn ondergedoken in afwachting van jullie vlucht. Vervolgens zou ook uw vader Irak zijn ontvlucht en naar België zijn gereisd waar hij op 20 augustus 2007 een eerste asielaanvraag indiende. Samen met andere vluchtelingen zouden uiteindelijk ook u en uw zus Irak zijn uitgereisd en naar Turkije zijn gegaan. In Turkije zou An.(...) een jongen hebben leren kennen. Ze zou met hem zijn meegegaan en u hebben achtergelaten. Uiteindelijk zou u, via uw vader die uw reis regelde vanuit België, per vrachtwagen ook naar België zijn overgebracht. U zou op 17 december 2007 in België zijn aangekomen. U was toen nog minderjarig en werd aldus bijgeschreven op de bijlage 26 van uw moeder.

In het kader van de eerste asielaanvraag van uw moeder had de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen ondertussen op 7 augustus 2007 besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat, gezien haar gebrekkige verklaringen en vage kennis, geen enkel geloof kon worden gehecht aan haar Iraakse nationaliteit en haar afkomst uit Irak. De door uw moeder voorgelegde documenten, i.c. een huwelijksakte en nationaliteitsbewijs, waren niet van die aard om hier een ander licht op te werpen. Uw moeder diende beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) doch deze bevestigde in haar arrest van 14 november 2007 de weigeringsbeslissing van het CGVS. Het daaropvolgende beroep bij de Raad van State (RvSt) werd op 17 januari 2008 verworpen.

In het kader van uw vaders eerste asielaanvraag had de Commissaris-generaal op 19 november 2007 ondertussen eveneens besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gezien geen geloof kon worden gehecht aan zijn recente herkomst uit Irak. De documenten die hij ter staving van zijn asielrelaas voorlegde, i.c. een identiteitskaart en een nationaliteitsbewijs, waren ook niet in staat deze motivering om te vormen. Op 19 maart 2008 bevestigde de RvV ook deze weigeringsbeslissing en het beroep ingediend bij de RvSt werd op 6 mei 2008 eveneens verworpen.

Uw ouders, die verklaarden het Belgische grondgebied niet te hebben verlaten, dienden vervolgens op 28 mei 2008 een tweede asielaanvraag in. Ze volhardden in hun verklaringen betreffende hun afkomst uit en verblijf tot 2007 in Irak en de problemen die ze er zouden hebben gekend. Ter staving legde uw vader een aantal nieuwe documenten voor. Uw broer H.(...) S.(...) Y.(...), die evenmin het Belgisch grondgebied zou hebben verlaten, diende eveneens op 28 mei 2008 een eerste asielaanvraag in waarbij hij zich baseerde op de asielmotieven aangebracht door uw ouders. In hoofde van uw ouders besliste de Commissaris-generaal op 18 augustus 2008 opnieuw tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus temeer er geen elementen

werden aangebracht die de eerdere bevindingen en voorheen vastgestelde ongeloofwaardigheid konden herstellen. Ook ten aanzien van uw broer H.(...), die zich steunde op de asielmotieven van uw ouders, besliste de Commissaris-generaal op 18 augustus 2008 tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In hoofde van uw broer oordeelde de Commissaris-generaal daarenboven dat eveneens ten zeerste kan worden getwijfeld aan zijn beweerde Iraakse nationaliteit en afkomst uit Irak. Deze weigeringsbeslissingen werden op 21 januari 2009 door de RvV bevestigd in haar arrest. Het door uw ouders en broer ingediende beroep bij de RvSt werd op 10 maart 2009 verworpen.

U, die ondertussen meerderjarig bent geworden, diende op 10 september 2014 een eerste asielaanvraag in. Uw ouders en uw broer dienden diezelfde dag respectievelijk een derde en een tweede asielaanvraag in. U steunde zich bij uw asielaanvraag op dezelfde motieven als deze aangehaald door uw ouders en broer bij hun voorgaande asielaanvragen. U haalde, net als uw ouders, voorts nog aan dat uw vader nu ook gezocht wordt in Noord-Irak.

U verwees hierbij naar een document dat uw vader vanuit Irak zou hebben ontvangen. U zou dit document per ongeluk thuis hebben gezien maar u zou niet weten wie uw vader zoekt of waarom. Tot slot verwees u ook nog naar de actuele situatie en de vervolging van christenen door IS ('Islamitische Staat') thans in Irak.

Op 16 oktober 2014 besliste de Commissaris-generaal tot een weigering van inoverwegingname van uw derde asielaanvraag. Op 27 januari 2015 vernietigde de RvV de weigeringsbeslissing van het CGVS door middel van arrest 137367. Het dossier werd vervolgens voor bijkomend onderzoek naar het CGVS teruggestuurd.

Ter staving van uw asielaanvraag legde uw Iraakse identiteitskaart neer. Uw ouders legden in kader van hun derde asielaanvraag nog een aantal bijkomende stukken voor, i.c. de geboorteakte van uw broer H.(...), een kopie van de Iraakse identiteitskaart en een kopie van het Iraaks nationaliteitsbewijs op naam van S.(...) K.(...), kopieën van documenten van de Immigratie en Naturalisatiedienst (IND) Nederland betreffende S.(...) K.(...), een kopie van een Nederlandse identiteitskaart op naam van S.(...) K.(...), een kopie van een Duitse identiteitskaart op naam van S.(...) K.(...), een kopie van een Armeense geboorteakte, kopieën van documenten mbt stuk een grond in Irak, kopieën van 4 foto's van een huis, een kopie van een schoolattest op uw naam, kopieën van verschillende Belgische identiteitskaarten van familieleden, mails van uw advocaat en algemene informatie betreffende de veiligheidssituatie in Dohuk.

B. Motivering

Er dient door het CGVS te worden opgemerkt dat er in uw hoofde niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen immers blijkt dat u zich bij uw asielaanvraag volledig steunt op dezelfde motieven als deze aangehaald door uw ouders, Y.(...) S.(...) M.(...) (O.V. 6.066.844) en G.(...) S.(...) G.(...) (O.V. 6.066.844), bij hun voorgaande asielaanvragen.

Echter, reeds in het kader van hun eerste asielaanvraag oordeelde de Commissaris-generaal dat hen geen beschermingsstatus kon worden toegekend. In kader van uw ouders hun eerste asielaanvraag kon immers al worden vastgesteld dat geen geloof kon worden gehecht aan de Iraakse nationaliteit en afkomst van uw moeder uit Avzeruk en evenmin aan de recente afkomst van uw vader uit Avzeruk (Noord-Irak). Bijgevolg kon evenmin enig geloof worden gehecht aan de problemen die uw ouders in Avzeruk, Dohuk (Noord-Irak), zouden hebben gekend.

De identiteitsdocumenten die uw ouders voorlegden waren voorts niet van die aard deze appreciatie alsnog te kunnen omvormen. In het licht van de bevindingen kon hen de vluchtelingenstatus niet worden toegekend. De Commissaris-generaal oordeelde voorts nog dat uw ouders evenmin in aanmerking kwamen voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) Vreemdelingenwet. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot zijn motivering kwam, staan duidelijk weergegeven in de beslissingen genomen in hoofde van uw ouders in het kader van hun eerste asielaanvraag. Uw ouders dienden vervolgens beroep in tegen deze

weigeringsbeslissingen doch in haar arresten van 14 november 2007, respectievelijk 19 maart 2008, bevestigde de RvV deze weigeringsbeslissingen waardoor deze kracht van gewijsde genieten en de erin aangehaalde motieven niet langer kunnen worden betwist. Het beroep dat uw ouders voorts nog indienden bij de RvSt op 17 januari 2008, werd respectievelijk op 6 mei 2008 verworpen. Ook in het kader van de tweede asielaanvraag van uw ouders, d.d. 28 mei 2008, waarbij ze bleven volharden in hun eerdere verklaringen betreffende hun (recente) herkomst en de problemen die ze zouden hebben gekend en dienaangaande nieuwe stavingstukken voorlegden, oordeelde de Commissaris-generaal dat zij noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kon worden toegekend. Om redenen die duidelijk staan weergegeven in de beslissingen genomen in hoofde van uw ouders in kader van hun tweede asielaanvraag, kon immers worden geoordeeld dat de nieuw aangebrachte elementen geenszins een ander licht konden werpen op de bevindingen gemaakt bij hun eerste asielaanvraag, i.c. dat geen geloof kan worden gehecht aan de Iraakse nationaliteit en afkomst van uw moeder noch aan de recente herkomst van uw vader uit Irak, waardoor ook geen enkel geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen die zich ginds zouden hebben voorgedaan. In haar arrest van 21 januari 2009 bevestigde de RvV opnieuw de weigeringsbeslissingen genomen door de Commissaris-generaal. Ook in kader van de tweede asielaanvraag van uw ouders genieten de weigeringsbeslissingen kracht van gewijsde. Het beroep ingediend bij de RvSt werd op 10 maart 2009 eveneens opnieuw verworpen. Een kopie van de beslissingen genomen in hoofde van uw ouders in kader van hun eerste en hun tweede asielaanvragen werden toegevoegd aan uw administratief dossier.

In navolging van de bevindingen die werden gemaakt in het kader van uw ouders hun opeenvolgende asielaanvragen, kan ook in uw hoofde niet worden besloten tot toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien de vastgestelde ongeloofwaardigheid betreffende uw ouders hun beweerde (recente) herkomst uit Irak en bijgevolg ook aangaande de problemen die zij in Avzeruk zouden hebben gekend, kan per definitie ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw asielrelaas en vluchtmotieven.

Het ongeloofwaardig karakter van uw asielmotieven wordt voorts bijkomend onderstreept door volgende vaststellingen.

Zo dient er immers ook ten aanzien van u te worden benadrukt dat er ten zeerste kan worden getwijfeld aan uw (beweerde) Iraakse nationaliteit, minstens aan uw beweerde afkomst uit Avzeruk, Dohuk (Noord-Irak).

Vooreerst blijkt uw kennis over de plaats waar u uw ganse leven zou hebben gewoond danig ontoereikend te zijn. U gevraagd uw woonplaats, i.c. het dorp Avzeruk, te situeren binnen Irak, kan u enkel aangeven dat dit in het noorden van Irak gelegen is. U gevraagd in welke provincie uw woonplaats ligt, kwam u niet verder dan op te merken dat uw woonplaats in 'Koerdistan' gelegen is. In welk deel van Koerdistan het zich bevindt, kon u niet verduidelijken (zie gehoorverslag CGVS 30/9/2014 p. 11). U gevraagd tot welk district uw dorp behoort, antwoordde u verkeerdelijk dat dit Dohuk is (zie gehoorverslag CGVS 30/9/2014 p. 13). Ook al bent u er al langere tijd weg, het is niet aannemelijk dat u niet meer zou weten dat uw dorp behoort tot het district Zakho gelegen in de provincie Dohuk. U voorts gevraagd welke dorpen zich rond uw dorp bevinden, kan u geen enkel dorp opnoemen. U haalde hierbij ter verklaring aan dat u dit allemaal niet meer weet en nooit ergens naartoe mocht (zie gehoorverslag CGVS 30/9/2014 p. 11). Evenmin bleek u in staat Koerdische steden - andere dan Zakho - in de omgeving te benoemen (zie gehoorverslag CGVS 30/9/2014 p. 13). Uit wat volgt zal duidelijk blijkt dat dit uw gebrekkige/ontbrekende kennis geenszins kan vergoelijken. Ook al was u nog zeer jong toen u uit het dorp zou vertrokken zijn, i.c. ruim 16 jaar, het is geenszins aannemelijk dat u geen van de omliggende dorpen bij naam zou kunnen noemen of op een meer gedetailleerde manier over de geografische ligging van het dorp zou kunnen vertellen indien u er inderdaad van uw geboorte tot uw vertrek – u was toen 17 jaar - zou hebben gewoond. U kwam toch minstens één keer per week buiten het dorp wanneer u met uw familie naar Zakho ging naar de kerk op zondag en u verklaarde zelf dat u soms met uw vader meegang naar de markt. Ook ging u, zij het hoogst uitzonderlijk, soms met uw broer naar Bagdad. U had bovendien vele familieleden in het dorp bij wie u wel op bezoek ging en jullie hadden een televisie thuis. Dat u aldus geen enkele kennis zou hebben en/of nooit iets zou hebben gehoord over de directe omgeving en de ligging van uw woonplaats, is hoegenaamd niet aannemelijk.

Dit eens te meer gelet op het feit dat u zelf verklaarde dat u vanaf uw 6 jaar thuisonderwijs kreeg en ook zo les volgde tijdens uw middelbare studies. U verklaarde hierbij zelfs uitdrukkelijk dat u les kreeg zoals anderen die naar school gingen en oa. ook aardrijkskunde kreeg (zie gehoorverslag CGVS 30/9/2014 p. 3, 5, 12 en 13). Opmerkelijk is tevens het feit dat u verklaarde dat uw ganse dorp bestond uit Armeense

christenen. Nog volgens u waren er geen andere christelijke dorpen in de omgeving (zie gehoorverslag CGVS 30/9/2014 p. 10). Echter, uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat het dorp waar u uw hele leven zou gewoond hebben, verdeeld is in twee delen. Het grootste deel zou bewoond zijn door Armeniërs terwijl het ander gedeelte, op 10 km afstand, bewoond wordt door Assyriërs. Dat u dit niet blijkt te weten is toch opmerkelijk. Ook al zou u het Assyrische gedeelte niet beschouwen als behorend tot uw dorp - beide delen liggen immers op 10 km van elkaar - dan zou toch minstens kunnen verwacht worden dat u zou weten dat er Assyriërs (ook christenen) in de nabije omgeving wonen.

Wat eens te meer mag verbazen is dat u niet afdoende in staat blijkt om 'Badini' (de Koerdische variant in uw verklaarde regio van herkomst) te spreken en het ook niet blijkt te verstaan. U verklaarde nochtans dat u die taal thuis leerde omdat de hele familie (van uw vader) dit sprak. U merkte nog op dat uw ouders, als er andere familieleden bij waren, Koerdisch spraken thuis (zie gehoorverslag CGVS 30/9/2014 p. 4 en 5). U echter tijdens het gehoor gevraagd om een stuk van het gehoor in het Badini te doen, repliceerde u aanvankelijk kortaf "neen". U gevraagd naar een reden voor uw weigering, merkte u op dat u dat niet goed kan en het ook niet wil omdat het te pijnlijk voor u is. Ervan uitgaand dat u, gezien u al een 7-tal jaar in België verblijft, inderdaad mogelijks nog maar weinig Badini kan praten, werd u uiteindelijk voorgesteld dat een tolk u een paar vragen in het Badini zou stellen en dat u die eventueel gewoon in het Nederlands kon beantwoorden. U ging hier dan ook mee akkoord. Uit de antwoorden die u gaf blijkt echter dat u meermaals aan de tolk moest aangeven dat u hem niet verstond en weigerde u verder te gaan met de Badini-tolk. U haalde hierbij tevens ook aan dat het te pijnlijk is voor u om die taal te horen (zie gehoorverslag CGVS 30/9/2014 p. 16). U dan nogmaals gewezen op het belang van dit gegeven, zeker gezien reeds in kader van uw ouders hun asielaanvragen werd geoordeeld dat hun (recente) afkomst uit Avzeruk niet geloofwaardig is én opgemerkt dat het hoegenaamd niet aannemelijk is dat u het Badini ook niet meer zou begrijpen, temeer u het toch sprak met uw familie in het dorp langs vaderskant, stelde u plots dat u hen niet zo vaak zag (zie gehoorverslag CGVS 30/9/2014 p. 15 en 16). Ook tijdens uw tweede gehoor bij het CGVS bleek uw kennis van het Badini quasi onbestaande (zie gehoorverslag CGVS 4/6/2015 p. 3, 4, 7) (zie gehoorverslag CGVS vader 4/6/2015 p. 14). Rekening houdende met hetgeen in uw hoofde tot nu toe reeds kon worden vastgesteld én gelet op de bevindingen die konden gemaakt worden ten aanzien van uw ouders hun asielaanvragen, doet uw quasi onbestaande kennis van het Badini de reeds ernstige twijfels omtrent uw afkomst uit Avzeruk nog verder toenemen. Dit eens te meer gezien uit de beschikbare informatie voorts ook duidelijk blijkt dat de Armeense christenen uit Avzeruk geen Armeens spreken, dan toch minstens het Badini machtig zijn.

Ondanks uw verklaringen dat jullie voorheen wekelijks naar Zakho gingen op zondag naar de kerk, dit terwijl er toch in jullie dorp een kerk werd gebouwd, kon u niet aangeven, zelfs niet bij benadering, hoe ver het rijden was van uw dorp naar de kerk in Zakho. Hoe de kerk in Zakho heet en waar deze kerk voorts in Zakho gelegen is - hoe de omgeving eruit ziet - kon u ook niet aangeven (zie gehoorverslag CGVS 30/9/2014 p. 5 en 8). U beweerde dat in 2003 in uw dorp een kerk werd gebouwd. U gevraagd naar de naam van deze kerk kon u die niet geven. Evenmin deed de naam van de kerk - 'Kach Vartan' - een belletje rinkelen wanneer deze werd genoemd. U meende dat dit de naam was van een familielid van uw vader die indertijd door de Koerden werd gedood (zie gehoorverslag CGVS 30/9/2014 p. 8 en 13). Ook bleek u niet te kunnen zeggen hoe de priester die in jullie kerk in Avzeruk diende, heette (zie gehoorverslag CGVS 30/9/2014 p. 8). Het geheel van bovenstaande zet de geloofwaardigheid betreffende uw afkomst uit Avzeruk duidelijk op de helling.

Dat u voorts niet in staat bent de Iraakse vlag en de Koerdische vlag te beschrijven, nog nooit blijkt te hebben gehoord van de 'Peshmerga's' en de 'Assayisch', geen enkele politieke partij uit de regio Koerdistan kan benoemen en de benamingen "PUK" en "KDP" nog nooit blijkt te hebben gehoord, nog nooit over Erbil en Suleimaniyah zou hebben gehoord én de term "Intifadah" u hoegenaamd niets blijkt te zeggen (zie gehoorverslag CGVS p. 13 en 14), doet bovendien zelfs ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen afkomstig te zijn uit Irak tout court. Zeker gezien uw beweringen dat u thuisonderwijs kreeg en dezelfde vakken kreeg zoals andere kinderen op school, oa. geschiedenis (zie gehoorverslag CGVS 30/9/2014 p. 13), is het hoegenaamd niet aannemelijk dat voornoemde termen u niets zouden zeggen.

Naast het geheel van bovenstaande bevindingen moet nog worden vastgesteld dat u geen enkel overtuigend en tastbaar begin van bewijs heeft voorgelegd aangaande uw identiteit. U legde weliswaar een Iraakse identiteitskaart voor, doch na gedegen onderzoek bleek het om een vervalste identiteitskaart te gaan (zie informatie in de blauwe map). Het voorleggen van een overtuigend begin van bewijs aangaande de identiteit is nochtans essentieel binnen de asielpcedure en het ontbreken

van dergelijk begin van bewijs ondermijnt dan ook in niet geringe mate uw gehele geloofwaardigheid. Het spreekt voor zich dat de voorgelegde identiteitskaart dan ook geenszins kan worden weerhouden als een tastbaar begin van bewijs aangaande uw herkomst uit en verblijf in Irak. U legde ook voor het overige geen enkel overtuigend en tastbaar begin van bewijs voor ter staving van uw herkomst uit en verblijf in Irak.

Uw ouders brachten tijdens de zitting van 6 januari 2015 wel een attest aan ter staving van het onderwijs dat u tot 2005 in Irak zou genoten hebben. Echter, gezien u op geen enkele manier uw identiteit heeft aangetoond kan vooreerst al niet worden nagegaan of het betrokken attest dan wel op u betrekking heeft. Voorts is het opmerkelijk dat waar zowel u alsook uw ouders beweerden dat u nooit naar school bent geweest maar altijd privé-les heeft gekregen van een privé-leraar die bij u thuis kwam (zie gehoorverslag CGVS 30/9/2014 p.3 + gehoorverslag CGVS 4/6/2015 p. 4, zie gehoorverslag vader CGVS 4/6/2015 p. 7 en gehoorverslag moeder CGVS 4/6/2015 p. 7), blijkt uit het attest zelf dat u onderwijs volgde in een privé-school. Dat uw ouders dit attest, dat dateert van augustus 2005, overigens pas ter zitting bij de RvV in het kader van hun derde asielaanvraag, i.c. 6 januari 2015, indienden mag toch verbazen. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat uw vader uiteindelijk zelf verklaart dat hij niet weet of het hier een echt document betreft (zie gehoorverslag vader CGVS 4/6/2015 p. 7) Voorgaande doet dan ook de nodige vragen rijzen bij de authenticiteit van het voorlegde attest wat op zijn beurt uw geloofwaardigheid verder uitholt.

Rekening houdende met het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweringen geboren te zijn in Noord-Irak en uw hele leven, tot uw beweerde vertrek in 2007, in het dorp Avzeruk te hebben gewoond. Dat u mogelijks, via uw vader aan wiens oorspronkelijke herkomst uit Irak niet wordt getwijfeld, de Iraakse nationaliteit heeft (gehad), kan hier geen enkel ander licht opwerpen. Uit wat voorafgaat vloeit dan logischerwijs voort dat dan ook geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen waar u aan zou zijn blootgesteld in het dorp Avzeruk.

Aan deze problemen kan overigens sowieso geen geloof worden gehecht, en dit gezien u ook dienaangaande amper enige duidelijkheid kon verschaffen en uzelf op een essentieel punt van het relaas flagrant tegensprak. Zo verklaarde u op het CGVS dat uw broer S.(...) op een dag naar huis kwam en meedeelde dat hij met een vriend ergens naartoe moest. Hij zou toen vertrokken zijn en sindsdien zouden jullie geen nieuws meer hebben gehad van of over uw broer (zie gehoorverslag CGVS 30/9/2014 p. 18). Overeenkomstig uw verklaringen op de DVZ zou uw broer S.(...) zijn meegenomen door mannen in uniform die bij jullie thuis langskwamen (zie vragenlijst CGVS vraag 5). U gewezen op deze opvallende ongerijmdheid, was u eerst verbaasd en merkte u, nadat de PO u uw verklaringen op de DVZ had voorgelezen, op dat u het eigenlijk allemaal niet meer weet omdat de gebeurtenissen in Irak al van lang geleden dateren (zie gehoorverslag CGVS 30/9/2014 p. 19). Het mag duidelijk zijn dat dit geenszins de vastgestelde tegenstelling kan rechtvaardigen. Gelet op het feit dat de verdwijning van uw broer dé gebeurtenis is die ertoe leidde dat jullie uiteindelijk besloten weg te vluchten, is het geenszins onredelijk te verwachten dat u zich deze gebeurtenis nog duidelijk zou kunnen herinneren. Zeker gezien het de laatste keer was dat u uw broer heeft gezien, kan er worden verondersteld dat u zich nog zou herinneren of hij gewoon met een vriend vertrok zonder meer, dan wel met geweld door onbekenden in uniform uit jullie woning werd weggehaald indien deze feiten zich effectief hebben voorgedaan.

U haalde voorts nog aan dat uw vader actueel nog steeds wordt gezocht en verwijst hierbij naar een document dat u toevallig zou gezien hebben en waaruit zou blijken dat uw vader moet worden aangehouden. U kan evenwel niet zeggen door wie uw vader zou worden gezocht en ook over de reden waarom hij zou worden gezocht kan u geen enkele verduidelijking geven. Het enige wat u kan zeggen is dat uw vader via familie in Irak over dit nieuws werd ingelicht. Over wie van de familie het precies gaat en hoe dit familielid op zijn beurt op de hoogte werd gesteld van het feit dat uw vader gezocht wordt, is u volstrekt onduidelijk. Uw vader zou u hierover niets willen vertellen (zie gehoorverslag CGVS 30/9/2014 p. 19). Gezien dit gegeven één van de kernelementen is waarop u uw asielaanvraag baseert - uw beide ouders halen thans in het kader van hun derde asielaanvraag, d.d. 10 september 2014, dit aanhoudingsbevel op naam van uw vader aan als hét nieuwe element - is het geenszins onredelijk te verwachten dat u toch enige concrete informatie over dit document en deze nieuwe feiten zou kunnen weergeven. U bleek ook zelf geen enkel vermoeden te hebben waarom uw vader zou worden gezocht en waarom hij nu pas zou worden gezocht. Uw onwetendheid doet eveneens afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Hierbij kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat er in hoofde van uw vader werd geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweringen als zou hij thans in Irak

worden gezocht waardoor bijgevolg ook geen bewijswaarde kan worden toegekend aan het voorgelegde aanhoudingsbevel op zijn naam waarover hij daarenboven uiteindelijk zelf verklaart dat hij niet weet of het hier een echt document betreft (zie gehoorverslag vader CGVS 4/6/2015 p. 11).

Ook wat de overige door uw ouders, in kader van hun derde asielaanvraag voorgelegde documenten betreft, oordeelde de Commissaris-generaal dat deze niet van aard zijn dat ze de motivering van de eerdere, in kader van hun eerste en tweede asielaanvraag genomen beslissingen vermogen te weerleggen. De gronden waarop hiertoe kon worden besloten dan duidelijk en afdoende weergegeven in de beslissingen genomen in hoofde van uw ouders hun derde asielaanvraag. Een kopie van deze beslissingen werd in bijlage toegevoegd aan uw administratief dossier.

Uit wat voorafgaat blijkt duidelijk dat u geenszins heeft weten te overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) Vreemdelingenwet.

Daar, zoals uit voorgaande blijkt, u uw beweerde afkomst uit Noord-Irak geenszins heeft aangetoond kan u zich dan ook niet beroepen op de actuele situatie van de christenen in de regio. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen betreffende uw afkomst maakt u het de Commissaris-generaal bijgevolg ook onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade en uw eventuele nood aan bescherming. Ook de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4, §2, c) Vreemdelingenwet, kan u aldus niet worden toegekend.

Ten aanzien van uw ouders Y.(...) S.(...) M.(...) (O.V. 6.066.844) en G.(...) S.(...) G.(...) (O.V. 6.066.844) en ten aanzien van uw broer H.(...) S.(...) Y.(...) (O.V. 6.262.758) werd in het kader van hun derde, respectievelijk tweede asielaanvraag, eveneens besloten tot een weigering van vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen vier verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen deze beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voeren verzoekers aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet heeft onderzocht of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Verzoekers achten het volstrekt onbegrijpelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijft volhouden dat de familie niet afkomstig is uit Noord-Irak, terwijl men niet kan aantonen dat men van een ander land afkomstig is en geenszins de nodige onderzoeksmaatregelen stelt teneinde te achterhalen of de familie daadwerkelijk uit Noord-Irak komt. Verzoekers benadrukken dat zij in dit dossier meermaals op het element van de gesproken taal hebben gewezen. Tijdens de zittingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (25 november 2014 en 6 januari 2015) werd vastgesteld dat de tolken Armeens uit Armenië en Turkije eerste verzoekende partij slechts moeizaam begrijpen. Tijdens het verhoor van verzoekers waren twee tolken aanwezig: een tolk Armeens en een tolk Badini. Onbegrijpelijker wijze wordt omtrent de door eerste, tweede en derde verzoekende partij gesproken taal met geen woord gerept in de bestreden beslissingen, terwijl dit element zowel door hen zelf als door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als relevant element is weerhouden. Vierde verzoekende partij stelt dat zij aanvankelijk weigerde in het Badini te converseren nu het spreken van deze taal voor haar bijzonder negatieve emoties naar boven brengt (haar broer werd vermoord door personen die deze taal

spraken). Uiteindelijk antwoordt zij in het Badini aan de tolk dat zij weigert Badini te spreken, doch wat stelt de commissaris-generaal in zijn beslissing: "u blijkt niet afdoende in staat Badini te spreken en u blijkt het ook niet te verstaan." Vierde verzoekende partij meent dan ook dat haar dossier eens te meer bijzonder tendentiekus wordt benaderd. Sterker nog: de commissaris-generaal laat (moedwillig?) belangrijke passages aangaande het taalaspect weg uit de bestreden beslissingen. Op het einde van het verhoor heeft de raadsman van verzoekers immers gevraagd aan de tolk Armeens of zij kon oordelen welk soort dialect eerste verzoekende partij sprak. Zij bevestigde expliciet dat het een bepaald dialect betrof dat niet in Armenië wordt gesproken. Dit aspect, dat van doorslaggevend belang is, wordt zelfs niet eens vermeld in de beslissingen van de commissaris-generaal. Dit is onaanvaardbaar en toont opnieuw aan hoe halsstarrig men in dit dossier blijft vasthouden aan de eerdere conclusie, aldus verzoekers.

Verzoekers vervolgen dat de zus en broer van eerste verzoekende partij wél erkend werden als vluchteling afkomstig uit Noord-Irak, respectievelijk in Nederland en Zweden. Zij vinden het dan ook zeer frappant te moeten vaststellen dat hijzelf, die evident in dezelfde streek als hen woonde, door de Belgische autoriteiten niet wordt geloofd wanneer hij stelt uit Noord-Irak afkomstig te zijn. Wanneer verzoekers hieromtrent stukken voorleggen aan het Commissariaat-generaal, wordt dit weggewuifd als zou niet worden aangetoond dat het effectief familie betreft. Nochtans bevat het dossier de geboorteakten en kan dus perfect worden nagegaan of het daadwerkelijk familie betreft. Verzoekers menen dat er opnieuw sprake is van manifeste onwil. Ook dit element werd volgens verzoekers geenszins onderzocht door het Commissariaat-generaal. Gelet op dit gebrek aan onderzoek hebben verzoekers inmiddels zelf een 'WBP-verzoek' (verzoek Wet Bescherming Persoonsgegevens) ingediend bij de Immigratie- en naturalisatiedienst te Nederland teneinde het asiendossier van de zus van eerste verzoekende partij te bekomen. Verzoekers vragen expliciet voorbehoud om dit stuk lopende de procedure toe te voegen aan het dossier, hetgeen zij ook deden bij aangetekend schrijven van 12 november 2015.

Tot slot wijzen verzoekers erop dat de bestreden beslissingen bulken van de verwijzingen naar oude verhoren, en er bepaalde discussies uit voorgaande procedures worden opgerakeld. Het is verzoekers vreemd wat hiervan de bedoeling is. Het is uiteraard geen moeilijke zaak om tegenstrijdigheden te ontwaren in een dossier waarin de procedure reeds jaren aansleept en zij meermaals werden gehoord, aldus verzoekers, die menen dat het onaanvaardbaar is om zich hierop te beroepen zonder de nieuw aangebrachte elementen en documenten in rekening te brengen.

Tweede en vierde verzoekende partij voegen hier nog aan toe dat zij het absoluut niet eens zijn met de stelling dat het aan hen zou zijn om hun beweerde nationaliteit aan te tonen. Zij leggen hiertoe naar eigen zeggen meer dan voldoende stukken voor en zij menen dat het aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is om aan te tonen dat men niet van Irak is, en logisch daaruit voortvloeiend vanwaar men dan wél zou zijn.

3.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het vertrouwensbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, voeren eerste en vierde verzoekende partij aan dat de eerste bestreden beslissingen niet op afdoende wijze hebben geantwoord op de door hen ingediende asielaanvraag dd. 30 september 2014, waaruit duidelijk blijkt dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van de Conventie van Genève. Eerste en derde verzoekende partij betogen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er omgekeerde redeneringen op nahoudt: omdat zij zouden blijven volharden dat zij van Noord-Irak afkomstig zijn, zouden zij hun ware afkomst verzwijgen, waardoor men niet zou kunnen achterhalen vanwaar zij werkelijk afkomstig zijn en kunnen zij zich niet beroepen op de subsidiaire bescherming. Deze redenering tart iedere verbeelding. Eerste en derde verzoekende partij stellen dat zij niet moedwillig blijven volharden in de boosheid, zij verklaren simpelweg de waarheid die het Commissariaat-generaal na al deze jaren onbegrijpelijker wijze blijft ontkennen, en zelfs nalaat te onderzoeken. Vierde verzoekende partij werpt ter verklaring van de in de vierde bestreden beslissing gedane vaststellingen op dat het Commissariaat-generaal volledig uit het oog verliest dat zij een minderjarig meisje was op het moment dat de feiten zich hebben afgespeeld en dat zij door haar familie zeer bewust onwetend werd gehouden aangaande de politieke problemen. Daarenboven betreft het traumatiserende feiten die zich meer dan zeven jaar geleden hebben afgespeeld, waardoor naar mening van vierde verzoekende partij bezwaarlijk van haar kan worden verwacht dat zij deze in detail kan vertellen. Of dit nu doorslaggevende elementen voor haar asielaanvraag betreffen of niet maakt geen enkel verschil in haar geheugen. Dat zij zich niet meer kan herinneren of zij nu zelf haar identiteitskaart

ging ophalen op de desbetreffende diensten of dat iemand dit voor haar gedaan heeft is volgens vierde verzoekende partij perfect normaal. Zij stelt in dit verband dat men niet ernstig van een persoon kan verwachten dat men dergelijke zaken gedurende al die jaren onthoudt. Tot slot voert zij aan dat zij door haar familie thuis werd gehouden zodat het dan ook niet meer dan logisch is dat zij weinig kan vertellen over de omgeving van haar thuisstad.

Het kan naar de mening van verzoekers ook niet aanvaard worden dat elke stap die na de eerste weigeringsbeslissing ten aanzien van de familie wordt genomen telkenmale vergoelijkt wordt door 'de verworvenheid' van de vaststelling dat men niet uit Noord-Irak zou afkomstig zijn. Alles wat door de familie wordt aangebracht wordt telkenmale weggewuifd onder het mom dat het reeds vaststaat dat men niet uit Noord-Irak komt, *quod non*. Verzoekers achten het onbegrijpelijk dat men nu reeds gedurende zeven jaar beweert dat zij niet afkomstig zijn uit Noord-Irak, maar in al die tijd van geen enkel derde land de bevestiging heeft gekregen dat zij effectief burgers van dat land zijn. Zo meent de commissaris-generaal dat de familie afkomstig is uit Armenië, doch hij krijgt hiervan geen enkele bevestiging. Dit moet er volgens verzoekers toch redelijkerwijs tot leiden dat men zijn initiële, foute, beslissing dient te herzien en de zaak grondig dient te onderzoeken aan de hand van objectieve factoren. Het is, aldus eerste, tweede en derde verzoekende partij, werkelijk tergend te moeten vaststellen dat de commissaris-generaal na het tussengekomen arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de inhoud hiervan volledig naast zich neerlegt. Men blijft volharden en ronddraaien in zijn cirkelredenering en opnieuw wordt geschreven: "Uit uw verklaringen blijkt immers dat u thans zonder meer volhardt in uw voorgaande verklaringen". Had men dan verwacht dat verzoekers plots met een volledig tegengesteld verhaal zouden komen aandraven? Voorts: "Dient hier allereerst te worden benadrukt dat de commissaris-generaal reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag heeft geoordeeld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde recente herkomst uit Avzeruk, Dohuk (Noord-Irak)" (eerste verzoekende partij) en "Dient hier allereerst te worden benadrukt dat de Commissaris-Generaal reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag heeft geoordeeld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Iraakse herkomst en uw beweerde Iraakse nationaliteit" (tweede verzoekende partij). Men blijft aldus volharden in de boosheid. Hoewel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt dat er nieuwe documenten worden voorgelegd die dienen te worden onderzocht, wuift men dit alles weerom volledig weg aangezien men bij zijn eerste beslissing blijft en de gedachte dat dit misschien geen juiste beslissing is, blijkbaar onbestaand is. Wanneer dan een doorslaggevend document wordt voorgelegd dat de theorie van de commissaris-generaal als zou de familie de recente jaren voor hun vertrek niet in Noord-Irak hebben verbleven, weerlegt (de geboorteakte van de derde verzoekende partij), dan maakt men er zich even gemakkelijk van af: "de geboorteakte werd niet voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas waardoor er sowieso geen bewijswaarde kan aan worden toegekend." Met andere woorden: het maakt niets uit welke documenten de familie nog voorlegt aangezien ze toch nooit zullen worden aanvaard, daar de eerste beslissing de enige juiste is en men hier nooit meer op zal terugkomen. Dit is naar mening van verzoekers een tergende houding en kan onmogelijk worden weerhouden als een correct gemotiveerde beslissing.

Jarenlang blijft de commissaris-generaal vasthouden aan een soort theorie die men ontwikkeld heeft: eerste verzoekende partij is daadwerkelijk afkomstig van Noord-Irak, maar heeft er na zijn huwelijk niet meer gewoond. Waar hij dan wel gewoond heeft is een raadsel, en hoe het komt dat de zoon er geboren is en hij de regionale taal spreekt is eveneens een raadsel, doch men wil niet wijken. Dat verzoekers zich daardoor al acht jaar in een onhoudbare situatie bevinden lijkt niet van bijzonder veel belang te zijn. Men kan de familie ook niet terugsturen naar een bepaald land nu men er niet in slaagt zijn 'theorie' te bewijzen en een bevestiging te krijgen van een derde land. De impasse blijft derhalve duren. Verzoekers volharden dat de familie duidelijk afkomstig is uit Noord-Irak en zij wijzen erop dat zij daarvan een hele hoop documenten hebben voorgelegd. Zij zijn dan ook van oordeel dat zij op basis van hun vluchtverhaal dienen te worden erkend als vluchteling, minstens dienen zij de subsidiaire bescherming te genieten.

3.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van het redelijkheidsbeginsel, betogen verzoekers dat de huidige beslissingen volstrekt onredelijk zijn. Men weigert keer op keer om hun relaas te geloven en men weigert pertinent om hun verblijf te erkennen, via gelijk welke weg. Anderzijds kan men hen niet uitwijzen omdat men niet gelooft dat zij van Noord-Irak afkomstig zijn. Men laat de familie aldus voortdurend in de onzekerheid en weigert de feitelijke situatie te officialiseren.

3.4. In een vierde middel – betreffende de weigering tot toekenning van de subsidiaire bescherming –, afgeleid uit de schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid of

dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, alsook de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voeren verzoekers aan dat de commissaris-generaal zich baseert op de foutief gemotiveerde conclusie aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus om hen eveneens de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Verzoekers menen dan ook dat in de bestreden beslissingen niet afdoende wordt aangetoond dat er geen reden is voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij herhalen in dit verband dat de commissaris-generaal na talloze elementen en documenten die het tegendeel aantonen weigert geloof te hechten aan hun afkomst uit Noord-Irak. Men beweert dat de familie niet vandaar afkomstig is, doch het derde land waarvan men dacht dat ze wél afkomstig is, stelt dat dit niet zo is en bevestigt derhalve het verhaal van verzoekers. Het gevoerde onderzoek volstaat derhalve niet en er dient volgens verzoekers geloof te worden gehecht aan hun afkomst. In dit geval komen zij zeker en vast in aanmerking voor subsidiaire bescherming, gelet op de huidige veiligheidssituatie in Noord-Irak. Verzoekers benadrukken in dit verband nog dat de commissaris-generaal erkent dat eerste verzoekende partij wel degelijk uit Noord-Irak afkomstig is.

3.5. Als bijlage aan de verzoekschriften worden volgende stavingstukken gevoegd: identiteitsdocumenten van de verzoekende partijen.

3.6.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt. *In casu* betreffen de bestreden beslissingen, beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in het kader van eerste en tweede verzoekende partij hun derde asielaanvraag, derde verzoekende partij haar tweede asielaanvraag en vierde verzoekende partij haar eerste asielaanvraag. Er werd derhalve *in casu* door de commissaris-generaal geen toepassing gemaakt van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, zodat de kritiek dienaangaande in de verzoekschriften elke grondslag en alle ernst mist en de opgeworpen schending van dit artikel niet dienstig is.

3.6.2. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Verzoekers tonen met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Zij maken een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

3.6.3. In zoverre verzoekers “het recht van verdediging” geschonden achten door een gebrek, onduidelijkheid of dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, kunnen zij niet overtuigen zoals blijkt uit hetgeen volgt.

3.7.1.1. Blijkens de eerste bestreden beslissing wordt de derde asielaanvraag van eerste verzoekende partij geweigerd omdat reeds in het kader van zijn vorige asielaanvragen zowel door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde recente herkomst uit Avzeruk, Dohuk (Noord-Irak) en dit gelet op zijn incorrecte en vage verklaringen aangaande concrete feiten en gebeurtenissen die zich in de laatste jaren in Irak hebben afgespeeld en waarvan toch kan worden verwacht dat iemand die beweert er tot maart 2007 te hebben gewoond deze zou kennen, zodat evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de problemen die hij er zou hebben gekend, zijnde de verdwijning van zijn zoon S. en de daaropvolgende veelvuldige bezoeken door Koerdische gewapende mannen, en hij in het kader van huidige asielaanvraag geen elementen aanbrengt die alsnog een ander licht kunnen werpen op de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde recente herkomst uit Avzeruk, Dohuk (Noord-Irak) en van de problemen die hij ginds zou hebben gekend en die aan de basis zouden hebben gelegen van zijn vlucht, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht. Aangezien verzoeker bedrieglijke verklaringen aflegt over zijn recente herkomst uit Avzeruk, Noord-Irak, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij zich evenmin kan beroepen op de algemene actuele situatie aldaar om eventueel de subsidiaire bescherming te worden toegekend.

3.7.1.2. Blijkens de tweede bestreden beslissing wordt de derde asielaanvraag van tweede verzoekende partij geweigerd omdat reeds in het kader van haar vorige asielaanvragen zowel door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde Iraakse herkomst en haar beweerde Iraakse nationaliteit en dit gelet op haar uiterst beperkte geografische, socio-politieke en taalkundige kennis van Irak, van haar beweerde regio van herkomst en van de christelijke gemeenschap in haar omgeving en zij ook amper iets bleek te weten over de Iraakse identiteitsdocumenten en zij geen duiding kon geven bij de identiteitskaart die zij zelf verklaarde te bezitten in Irak en zij in het kader van huidige asielaanvraag wederom geen elementen aanbrengt die alsnog haar beweerde herkomst uit Avzeruk en haar Iraakse nationaliteit zouden kunnen aantonen, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht. Aangezien tweede verzoekende partij niet uit Irak afkomstig is, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zij zich derhalve niet kan beroepen op de actuele situatie en vervolging van de christenen aldaar om internationale bescherming te verkrijgen.

3.7.1.3. Blijkens de derde bestreden beslissing wordt de tweede asielaanvraag van derde verzoekende partij geweigerd omdat reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag zowel door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd geoordeeld dat hem noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon worden toegekend daar (i) hij zich bij zijn eerste asielaanvraag baseerde op dezelfde verklaringen als deze aangehaald door zijn ouders, ten aanzien van wie werd geoordeeld dat hen geen beschermingsstatus kon worden toegekend omdat geen enkel geloof kon worden gehecht aan de Iraakse afkomst en de Iraakse nationaliteit van zijn moeder en geen enkel geloof kon worden gehecht aan de beweerde recente herkomst van zijn vader uit Noord-Irak zodat er bijgevolg geen geloof kon worden gehecht aan de problemen die zij in hun beweerde woonplaats Avzeruk (Noord-Irak) zouden hebben meegemaakt, (ii) het ongeloofwaardige karakter van zijn problemen nog bijkomend werd bevestigd door zijn ontoereikende kennis betreffende de problemen van zijn vader en (iii) er ten zeerste kan worden getwijfeld aan zijn beweerde afkomst uit Irak en zijn beweerde Iraakse nationaliteit en dit gezien zijn onvermogen enig tastbaar begin van bewijs voor te leggen aangaande zijn identiteit en nationaliteit, zijn onvermogen reisbescheiden voor te leggen en zijn reisweg te bewijzen en zijn gebrekkige kennis aangaande zijn beweerde woonplaats Avzeruk en diens omgeving, en hij in het kader van zijn huidige asielaanvraag geen elementen aanbrengt die alsnog een ander licht kunnen werpen op de eerder gemaakte bevindingen, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht. Aangezien derde verzoekende partij minstens zijn (recente) herkomst uit Irak geenszins heeft aangetoond, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij zich dan ook niet kan beroepen op de situatie voor de christenen zoals deze zich daar thans voordoet.

3.7.1.4. Blijkens de vierde bestreden beslissing wordt de asielaanvraag van vierde verzoekende partij geweigerd omdat (i) uit haar verklaringen blijkt dat zij zich bij haar asielaanvraag volledig steunt op dezelfde motieven als deze aangehaald door haar ouders Y.S.M. en G.S.G. bij hun voorgaande asielaanvragen en gezien de vastgestelde ongeloofwaardigheid betreffende haar ouders hun beweerde (recente) herkomst uit Irak en bijgevolg ook aangaande de problemen die zij in Avzeruk zouden hebben gekend, per definitie ook geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar asielrelaas en vluchtmotieven, (ii) het ongeloofwaardig karakter van haar asielmotieven voorts bijkomend wordt onderstreept door de vaststellingen dat (1) haar kennis over de plaats waar zij haar ganse leven zou hebben gewoond danig ontoereikend is en zij haar gebrekkige/ontbrekende kennis geenszins kan vergoelijken, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (2) zij, ondanks haar verklaring dat zij die taal thuis leerde omdat de hele familie (van haar vader) dit spreekt, niet in staat blijkt om 'Badini', de Koerdische variant in haar verklaarde regio van herkomst, te spreken en zij het ook niet blijkt te verstaan, (3) zij, ondanks haar verklaringen dat zij voorheen wekelijks op zondag naar Zakho naar de kerk gingen, zelfs niet bij benadering kon aangeven hoe ver het rijden was van haar dorp naar de kerk in Zakho en zij evenmin kon aangeven hoe de kerk in Zakho heet en waar deze kerk gelegen is (hoe de omgeving eruit ziet), zij bovendien de naam niet kon geven van de kerk die blijkens haar verklaringen in 2003 in haar dorp werd gebouwd en de naam van deze kerk – 'Kach Vartan' – evenmin een belletje deed rinkelen wanneer deze werd genoemd doch zij verkeerdelijk meende dat dit de naam was van een familielid van haar vader die indertijd door de Koerden werd gedood, en zij ook niet kon zeggen hoe de priester heette die in hun kerk in Avzeruk diende, (4) zij niet in staat is de Iraakse vlag en de Koerdische vlag te beschrijven, zij nog nooit blijkt te hebben gehoord van de 'Peshmerga's' en de 'Assayisch', geen enkele politieke partij uit de regio Koerdistan kan benoemen en de benamingen "PUK" en "KDP" nog nooit blijkt te hebben gehoord, zij nog nooit over Erbil en Suleimaniyah zou hebben gehoord en de term "Intifadah" haar hoegenaamd niets blijkt te zeggen, terwijl het, zeker gezien haar beweringen dat zij thuisonderwijs kreeg en dezelfde vakken kreeg zoals andere kinderen op school, zoals o.a. geschiedenis, hoegenaamd

niet aannemelijk is dat voornoemde termen haar niets zouden zeggen, (5) zij geen enkel overtuigend en tastbaar begin van bewijs voorlegt aangaande haar identiteit daar de door haar voorgelegde Iraakse identiteitskaart na gedegen onderzoek om een vervalste identiteitskaart bleek te gaan en (6) de nodige vragen rijzen bij de authenticiteit van het door haar ouders aangebrachte attest ter staving van het onderwijs dat zij tot 2005 in Irak zou hebben genoten, zoals wordt toegelicht, vaststellingen op grond waarvan dient te worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar beweringen geboren te zijn in Noord-Irak en haar hele leven, tot haar beweerde vertrek in 2007, in het dorp Avzeruk te hebben gewoond zodat logischerwijs evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen waaraan zij zou zijn blootgesteld in het dorp Avzeruk, (iii) het feit dat aan die problemen sowieso geen geloof kan worden gehecht tevens blijkt uit de vaststellingen dat (1) zij amper enige duidelijkheid kon verschaffen en zich flagrant tegensprak betreffende de verdwijning van haar broer S., een essentieel punt van haar relaas en (2) zij geen enkele verduidelijking kan geven over door wie haar vader zou worden gezocht, noch over de reden waarom hij zou worden gezocht en in hoofde van haar vader overigens werd geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweringen als zou hij thans in Irak worden gezocht waardoor bijgevolg ook geen bewijswaarde kan worden toegekend aan het voorgelegde aanhoudingsbevel op diens naam waarover haar vader bovendien zelf verklaarde niet te weten of het een echt document betreft, (iv) de overige door haar ouders in het kader van hun derde asielaanvraag voorgelegde documenten niet van aard zijn de motivering van de eerdere in het kader van hun eerste en tweede asielaanvraag genomen beslissingen te weerleggen en (v) zij zich niet kan beroepen op de actuele situatie van de christenen in de regio vermits zij, zoals uit het voorgaande blijkt, haar beweerde afkomst uit Noord-Irak geenszins heeft aangetoond.

3.7.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de verzoekschriften dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het tweede en vierde middel kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 24 juli 2015, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.8. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953. Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoon. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

3.9. Er dient vooreerst te worden benadrukt dat de Iraakse nationaliteit van eerste verzoekende partij en het feit dat hij oorspronkelijk afkomstig is uit Noord-Irak niet worden betwist, zodat de vaststellingen dat (i) tijdens de zittingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (25 november 2014) werd vastgesteld dat de tolken Armeens uit Armenië en Turkije hem slechts moeizaam begrijpen en (ii) de

tolk Armeens op het einde van het gehoor dd. 4 juni 2015 expliciet bevestigde dat hij een bepaald dialect sprak dat niet in Armenië wordt gesproken, weinig relevant is.

Eerste verzoekende partij maakt echter op generlei wijze aannemelijk dat hij in de jaren voor zijn komst naar België nog in Avzeruk, Dohuk (Noord-Irak) heeft verbleven. Zijn eerste en tweede asielaanvraag werden respectievelijk geweigerd bij 's Raads arresten nr. 8 949 van 19 maart 2008 en nr. 21 701 van 21 januari 2009, omdat aan zijn recente herkomst uit Noord-Irak, en derhalve aan de problemen die hij er voor zijn vertrek zou hebben gekend, geen geloof kan worden gehecht.

Zo werd vastgesteld dat eerste verzoekende partij incoherente en vage verklaringen aflegde aangaande concrete feiten en gebeurtenissen die zich in de laatste jaren in Irak hebben afgespeeld en waarvan toch kan worden verwacht dat iemand die beweert er tot maart 2007 te hebben gewoond deze zou kennen. In het kader van zijn eerste asielaanvraag werd onder meer vastgesteld dat hij niet op de hoogte was van de muntwissel in 2003, dat hij niet op de hoogte bleek dat er in 1991 een Koerdische opstand (de zogenaamde Koerdische intifadah) uitbrak waarbij Koerdische peshmerga's Iraakse legereenheden aanvielen in het Noorden en dat hij heel weinig informatie kon verschaffen over het gebruik van de voedselrantsoenkaart. Tevens werd vastgesteld dat hij en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegden over de priester die hun kinderen zou hebben gedoopt, over de naam van de enige kerk in hun dorp, die volgens hun verklaringen rond 2000 zou zijn gebouwd en over de taal waarin hun kinderen onderwijs hebben genoten. De Raad oordeelde in hoger aangehaald arrest van 19 maart 2008 dat eerste verzoekende partij geen afdoende verklaring aanbracht voor zijn manifeste gebrek aan kennis en dat de vastgestelde inconsistenties tussen zijn relaas en dat van zijn echtgenote wezenlijk zijn en zijn geloofwaardigheid aangaande zijn recente afkomst uit Noord-Irak verder ondermijnen. Aangezien zijn recente herkomst uit Avzeruk geenszins kon worden volgehouden, kon evenmin enig geloof worden gehecht aan de problemen die hij er zou hebben gekend, zijnde de verdwijning van zijn zoon S. en de daaropvolgende veelvuldige bezoeken door Koerdische gewapende mannen. De in het kader van de eerste en tweede asielaanvraag neergelegde documenten waren niet van dien aard om de ongeloofwaardigheid betreffende de beweerde recente afkomst van eerste verzoekende partij en de problemen die hij zou hebben gekend om te vormen.

Wat betreft tweede verzoekende partij werd in het kader van haar eerste en tweede asielaanvraag vastgesteld dat zij manifest kennis ontbeerde aangaande Noord-Irak zodat geen geloof kon worden gehecht aan haar beweerde Iraakse nationaliteit en afkomst. Haar eerste en tweede asielaanvraag werden respectievelijk geweigerd bij 's Raads arresten nr. 3 669 van 14 november 2007 en nr. 21 701 van 21 januari 2009. De Raad oordeelde in zijn arrest van 14 november 2007 als volgt: *"(...) Van verzoekster, die beweert gedurende meer dan vijftig jaren in Noord-Irak te hebben gewoond, kan, in acht genomen het feit dat zij verklaart een zo goed als ongeletterde huisvrouw te zijn, redelijkerwijze worden verwacht dat zij de taal van de regio waarin zijn woonde, meerbepaald het Badini, meester is, te meer daar uit de informatie in het administratief dossier, die door verzoekster niet wordt weerlegd, blijkt dat de Armeense christenen in deze regio over het algemeen alle kennis van de Armeense taal verloren (stuk 14). Dit klemt des te meer, daar verzoekster tijdens haar kindertijd een tijd in Zakho heeft gewoond, daar familie heeft en er vaak naartoe ging, zodat verzoeksters verklaring, dat zij de taal niet kent omdat zij in een kleine gemeenschap heeft gewoond niet kan worden aanvaard (administratief dossier, stuk 3, p.4-6).*

In het licht van het door verzoekster voorgehouden profiel, kan tevens redelijkerwijze van haar worden verwacht dat zij de nodige algemene informatie kan geven over (i) de geografie van haar streek, zoals over de districten van Dohuk, de dorpen in de omgeving van Avzoruk, de wijken in Zakho, het ziekenhuis van Zakho waarin zij beweert te zijn opgenomen, de tandartspraktijk waar zij zich aanmelde, de bergen in de regio en de school van haar oudste zoon (ii) de christelijke gemeenschap aldaar, met name over de kerken en christelijke dorpen in haar geboorteregio (iii) de politieke en sociale context van Irak, meerbepaald inzake de "peshmerga's", de "Intifadah", Saddam Hussein, de televisiezenders, de sjieten en de prijzen van etenswaren in Irak (iv) de voedselrantsoenkaart en het voedseldistributiesysteem in Irak (v) de Iraakse identiteitsdocumenten, met name bij welke instantie men deze kan bekomen en welke gegevens erop staan. Verzoeksters beweerde afkomst is derhalve niet aannemelijk."

Aangezien aan de verklaring van tweede verzoekende partij van Irak afkomstig te zijn en de Iraakse nationaliteit te bezitten geen enkel geloof kon worden gehecht, kon evenmin geloof worden gehecht aan haar vluchtrelaas dat zich immers volledig in Irak zou afspelen. De door haar in het kader van haar eerste en tweede asielaanvraag neergelegde documenten konden haar teloorgegangene geloofwaardigheid niet herstellen.

De Raad oordeelde in hoger aangehaald arrest van 19 maart 2008 nog dat de ongeloofwaardigheid van het relaas van tweede verzoekende partij de geloofwaardigheid van eerste verzoekende partij verder ondermijnt vermits zij de laatste jaren samenwoonden en dezelfde problemen aanhalen als vluchtmotief.

Wat betreft derde verzoekende partij werd in het kader van zijn eerste asielaanvraag vastgesteld dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit Avzeruk, Noord-Irak. Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 21.701 van 21 januari 2009, waarin werd overwogen als volgt: *“Met betrekking tot de derde beslissing, met name de beslissing in hoofde van de zoon van eerste en tweede verzoeker, merkt de Raad op dat zijn asielaanvraag wordt verworpen omdat ook hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit Avzuruk, Noord- Irak zoals wordt toegelicht in zijn bestreden beslissing. Verzoeker legt immers geen enkel document neer dat zijn identiteit en afkomst kan aantonen en tijdens zijn gehoor heeft hij, gelet op zijn gebrek aan kennis van zijn regio, niet aannemelijk gemaakt afkomstig te zijn uit Noord-Irak. Zo verzoeker in het verzoekschrift beweert dat hij enkel buiten kwam voor het hoogstnodige en dat hij enkel het dorp kent waar hij ging zwemmen is de Raad van oordeel dat dit argument niet in het minst kan overtuigen vermits van een jonge man die beweert afkomstig te zijn uit Noord-Irak kan verwacht worden dat hij minstens op de hoogte is van de verschillende dorpen in de buurt en de dorpen die hij passeert op weg naar Zakho waar hij met zijn vader naar toe ging, wat in casu niet het geval is (CGVS, p. 1 en 6). De Raad is derhalve van oordeel dat ook derde verzoeker niet aantoot recent afkomstig te zijn uit Avzuruk, Noord-Irak.”*

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een volgende asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van een eerdere asielaanvraag bekend waren. Het is evenmin verboden dat de commissaris-generaal en ook de Raad de verklaringen afgelegd in het kader van verschillende procedures vergelijkt, en er desgevallend tegenstrijdigheden in onderkent, waaruit het bedrieglijk karakter van het vluchtrelaas kan worden afgeleid.

3.10.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers in het kader van hun huidige asielaanvraag geen elementen aanbrengen die de eerder gemaakte bevindingen alsnog zouden kunnen omvormen, doch hun verklaringen integendeel de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid andermaal bevestigen.

De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de eerste bestreden beslissing uiteenzet als volgt: *“Rekening houdende met het geheel van de bevinding die konden worden gemaakt zowel ten aanzien van u – waarbij wel uw afkomst uit Noord-Irak wordt aangenomen doch niet uw recente verblijf aldaar - als in hoofde van uw echtgenote - waarbij geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar Iraakse nationaliteit en herkomst - bestaat het vermoeden dat u tot aan uw huwelijk in Avzeruk heeft gewoond. Dat u en uw echtgenote na jullie huwelijk, zoals jullie beweren, ook samen in Avzeruk, Noord-Irak, hebben gewoond tot jullie beweerde moment van vertrek, is hoe dan ook geenszins geloofwaardig. Dit wordt voorts nog bijkomend bevestigd door de vaststelling dat u en uw echtgenote zich in het kader van jullie huidige asielaanvraag meermaals op ernstige wijze tegenspreken aangaande de omstandigheden van jullie huwelijk. Zo verklaarde u dat u zelf het huwelijk met uw echtgenote regelde en u verduidelijkte hierbij dat zowel uw moeder en uw broer alsook uw schoonfamilie tegen het huwelijk gekant waren (zie gehoorverslag CGVS 30/9/2014 p. 4 en 6). Uw echtgenote zelf verklaarde daarentegen dat jullie elkaar via jullie ouders leerden kennen en dat jullie ouders het dan verder regelden, wat toch duidelijk aangeeft dat de respectievelijke families het met elkaar konden vinden en akkoord gingen met de huwelijkspartner van hun zoon of dochter (zie gehoor G.(...) S.(...) G.(...) CGVS 30/9/2014 p. 6). U verklaarde voorts dat jullie enkel religieus huwden. Jullie huwelijksplechtigheid zouden jullie in het dorp zelf gehouden hebben en dit op een speciale plaats waar een priester soms kwam om de mis te leiden (zie gehoorverslag CGVS 30/9/2014 p. 5). Uw echtgenote*

beweerde dan weer dat jullie ook officieel gehuwd zijn. Zij meende zich tevens te herinneren dat de religieuze plechtigheid doorging in het huis van uw vader (zie gehoorverslag G.(...) S.(...) G.(...) CGVS 30/9/2014 p. 7). Dient hierbij tevens nog te worden opgemerkt dat u, wanneer u werd gevraagd waar de huwelijksakte die jullie voorlegden (zie administratief dossier G.(...) S.(...) G.(...), 1ste asielaanvraag) vandaan kwam, verwonderd reageerde en ontkende een huwelijksakte te hebben voorgelegd. U er dan op gewezen dat u nochtans degene was die, volgens uw echtgenote, de huwelijksakte regelde, repliceerde u uitdrukkelijk dat u dit document misschien tegen betaling had geregeld. U voegde hier verder nog aan toe dat men in Irak alles tegen betaling kan krijgen. Bovendien wees u er ook nog op dat de geboortedata van u en uw echtgenote niet correct zijn weergegeven op de betreffende huwelijksakte (zie gehoorverslag CGVS 30/9/2014 p. 5). Rekening houdende met deze bevindingen mag het duidelijk zijn dat de door uw echtgenote bij haar eerste asielaanvraag voorgelegde huwelijksakte geenszins kan worden weerhouden als een overtuigend en tastbaar begin van bewijs betreffende jullie (beweerde) huwelijk in Noord-Irak.

Nog volgens uw verklaringen woonde u, met uw echtgenote, na jullie huwelijk in Zakho - u kon zich niet precies herinneren hoelang jullie er bleven maar u sprak toch in termen van meerdere jaren - en u beweerde vervolgens ook nog op andere plaatsen te hebben gewoond alvorens in 1991 naar het dorp Avzeruk terug te keren (zie gehoorverslag CGVS 30/9/2014 p. 8). Uw echtgenote verklaarde dan weer dat ze tot jullie vertrek in 2007 onafgebroken in Avzeruk woonde en nooit elders heeft gewoond of verbleven. Na confrontatie met haar eigen verklaringen, afgelegd in kader van haar eerste asielaanvraag waarbij ze beweerde wel tijdelijk in Zakho te hebben gewoond, gaf uw echtgenote wel toe tijdelijk in Zakho te hebben verbleven maar er niet te hebben gewoond. Bovendien preciseerde uw echtgenote hier dat het slechts om een periode van een 40-tal dagen ging én zij situeerde dit eind de jaren '80/begin de jaren '90 (zie gehoorverslag G.(...) S.(...) G.(...) CGVS 30/9/2014 p. 5). Uzelf beweerde nochtans dat u na uw huwelijk, wat u in 1980 situeert, direct in Zakho ging wonen (zie gehoorverslag CGVS 30/9/2014 p. 5 en 8)."

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggende verzoekschriften niet de minste concrete poging ondernemen om het geheel van deze tegenstrijdigheden ook maar enigszins te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter geheel in gebreke blijven.

Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat eerste verzoekende partij in het kader van zijn derde asielaanvraag vreemd genoeg plots verklaart dat hij gehuwd is in Abbasiya (Abbasike), Zakho (gehoor CGVS 4 juni 2015). Wat betreft de verblijfplaatsen na het huwelijk dient voorts te worden vastgesteld dat niet alleen eerste en tweede verzoekende partij hieromtrent manifest tegenstrijdige verklaringen afleggen, doch dat ook de verklaringen van eerste verzoekende partij dienaangaande doorheen zijn opeenvolgende asielaanvragen allerminst eensluidend zijn. Zo verklaarde hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag: "En sinds uw huwelijk in 1980, waar nadien gewoond? Ik ging naar Semalka. Ik heb twee of drie jaar daar gewoond. Ik heb een beetje op verschillende plaatsen gewoond. Waar heeft u allemaal met echtgenote gewoond? eerst twee of drie jaar in Semalka en daarna in Abbasika (zes of zeven maanden) en daarna gingen we in Smail Ava, een moedjama, wonen. Hoelang daar gewoond? tot 1991 in Smail Ava. En daarna gingen we terug naar dorp Avzoruki. (...) (gehoor CGVS dd. 7 november 2007, p. 3). In zijn huidige, derde asielaanvraag verklaarde hij daarentegen "Waar ging u wonen na uw huwelijk? Na ons huwelijk zijn we in Zakho gaan wonen en ook nog op andere plaatsen, we woonden niet altijd op dezelfde plaats. Kan u zeggen waar u zoals gewoond heeft? We hebben in Derek gewoond en in Zakho gewoond. In 1991 keerden we terug naar Avzeruk. Ik heb in Bagdad ook gewoond maar niet met mijn vrouw. (...) Hoelang woonde u in Zakho? Ik herinner mij niet, 5 jaar, 10 jaar of 6 jaar. Na ons huwelijk hebben we een tijdje in die plaatsen en dan keerden we in 1991 terug naar Avzeruk." (gehoor CGVS dd. 30 september 2014, p. 8). Het hoeft geen betoog dat dergelijke afwijkende verklaringen niet toelaten enig geloof te hechten aan de verblijfplaats(en) van het gezin in de jaren voor hun komst naar België.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vervolgt in de eerste bestreden beslissing: "Tot slot verklaarde u dat uw kinderen geboren zijn in het ziekenhuis van Zakho (zie gehoorverslag CGVS 30/9/2014 p. 6), terwijl uw echtgenote dan weer beweerde dat jullie kinderen thuis in Avzeruk werden geboren (zie gehoorverslag G.(...) S.(...) G.(...) CGVS 30/9/2014 p. 7). Na u te hebben gewezen op deze toch wel opvallende incoherenties, haalde u aan dat het niet goed gaat met uw echtgenote en dat ze medicijnen moet nemen. U gevraagd wat uw echtgenote heeft, ontweek u de vraag. U nogmaals gevraagd wat er met uw vrouw aan de hand is, gaf u aan dat fysieke moeilijkheden heeft, i.c. rugpijn, maagpijn en pijn in de benen. Zonder afbreuk te doen aan de moeilijkheden die deze fysieke ongemakken met zich meebrengen, toont u hiermee geenszins aan dat uw echtgenote niet in

staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen. U nog gevraagd of u documenten of bewijzen kon voorleggen die aantonen dat uw echtgenote ziek is en niet in staat om duidelijke verklaringen af te leggen, repliceerde u kortweg dat u dit niet zou voorleggen (zie gehoorverslag CGVS 30/9/2014 p. 7). Het spreekt voor zich dat voorgaande opmerkelijke tegenstellingen, in combinatie met de bevindingen die reeds konden worden gemaakt in kader van jullie voorgaande asielaanvragen, jullie geloofwaardigheid zeker niet ten goede komt. In het administratief dossier bleken wel een medisch certificaat alsook een medisch attest afkomstig van een algemene geneesheer te zitten. Ook uit deze attesten blijkt nergens dat uw echtgenote in niet staat zou zijn coherente verklaringen af te leggen. De Commissaris-generaal oordeelde voorts in kader van de derde asielaanvraag van uw echtgenote dat deze medische documenten geenszins de appreciatie die in haar hoofde werd gemaakt kon omvormen. De motieven dienaangaande staan duidelijk vermeld in de beslissing die thans in haar hoofde werd genomen." Ook deze motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, worden in voorliggende verzoekschriften op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat ook dit onderdeel van de motivering onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen en mede in acht genomen het feit dat eerste en tweede verzoekende partij in het kader van hun eerste asielaanvraag tegenstrijdige verklaringen aflegden over de priester die hun kinderen zou hebben gedoopt, is de Raad van oordeel dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan hun beweerde huwelijk in Noord-Irak, noch aan het feit dat de kinderen, tweede en derde verzoekende partij, er zouden zijn geboren en opgegroeid.

3.10.2. Dit besluit wordt andermaal bevestigd door de vaststelling dat verzoekers niet in staat blijken te zijn om eensluidende verklaringen af te leggen omtrent een aantal zaken die tot hun onmiddellijke leefwereld- en omgeving behoren.

3.10.2.1. Zo verklaarde eerste verzoekende partij, gevraagd of zij dieren hadden, dat zij tien koeien, een paar schapen, kippen en een kalkoen hadden. Tevens verklaarde hij dat zij boter en melkproducten verkochten: *"We brachten het niet naar de markt. De mensen kwamen bij ons thuis en we verkochten dit. Wie was verantwoordelijk voor de verkoop van deze zuivelproducten bij jullie thuis? Diegenen die thuis aanwezig was. We hadden geen winkel."* (gehoor CGVS dd. 7 november 2007, p. 6). Tweede verzoekende partij had het echter over geiten, schapen en kippen en zij ontkende hierbij dat zij producten zoals kaas en melk verkochten. Volgens haar maakten ze wel kaas voor eigen gebruik (gehoor CGVS dd. 31 juli 2007, p. 7-8). Vierde verzoekende partij beweerde dan weer dat ze thuis geen dieren hadden en dat ze geen groenten of etenswaren voor eigen gebruik verbouwden (gehoor CGVS dd. 30 september 2014, p. 11).

3.10.2.2. Voorts verklaarde eerste verzoekende partij dat hij als landbouwer werkte en dat hij thuis ook auto's herstelde. Hij stelde in dit verband *"ik had geen garage maar ik deed dit werk thuis."* (gehoor CGVS dd. 7 november 2007, p. 5). Vreemd genoeg verklaarde vierde verzoekende partij in dit verband *"En uw vader? Als auto-electricien werkte hij. Waar werkte hij? Thuis of bij iemand? Hij werkte in een garage. Waar deed hij dat? Dat weet ik niet meer."* (gehoor CGVS dd. 30 september 2014, p. 4-5). Zelfs indien rekening wordt gehouden met de jonge leeftijd van vierde verzoekende partij (° in 1990), dan nog kan aangenomen worden dat zij dergelijke eenvoudige vragen die betrekking hebben op haar onmiddellijke leefomgeving correct zou kunnen weergeven.

3.10.2.3. Daarnaast dient de Raad vast te stellen dat verzoekers er niet in slagen eensluidende verklaringen af te leggen over de taal die in hun dorp werd gesproken. Eerste verzoekende partij verklaarde in het kader van zijn eerste asielaanvraag in dit verband *"In het dorp waar jullie woonden, in Avzoruk, werd daar ook Koerdisch gesproken of enkel Armeens? De nieuwe generatie spreken onder elkaar Armeens, maar de oude generatie kent geen Armeens."* (gehoor CGVS dd. 7 november 2007, p. 8).

Tweede verzoekende partij verklaarde daarentegen *"In ons dorp sprak het grootste deel, van de mensen Armeens, de grote meerderheid van de mensen in dorp waren Armeniërs. Indien er Koerdisch werd gesproken in het dorp was het Kurmanji."* (gehoor CGVS dd. 31 juli 2007, p. 4). Het mag dan ook verbazen dat zij in het kader van haar derde asielaanvraag plots verklaarde *"Welke talen sprak u dan in uw dorp als u met de burens sprak of naar de winkel ging? Badini Toch vreemd want u bleek bij uw 1ste AA niet te weten wat het Badini was? Volgens uw 1ste AA spreekt u Kurmanji. Dat is hetzelfde. Toch is er een verschil. U kende het Badini niet maar zei dat u Kurmanji spreekt? Dat is hetzelfde. (...) Werd er veel Armeens gesproken in jullie dorp? Neen, de ouderen waren bang om Armeens te spreken. Ze*

kenden de taal maar spraken ze niet." (gehoor CGVS dd. 30 september 2014, p. 5-6) en *"We hebben altijd badini gesproken ons dorp sprak allemaal badini (...)* (gehoor CGVS dd. 4 juni 2015, p. 2). In de mate tweede verzoekende partij ter terechtzitting in de mogelijkheid wordt gesteld aan te tonen dat zij het Badini machtig is kon zij de Raad niet overtuigen. In een open vraag wordt aan verzoekende partij gevraagd haar familie voor te stellen. De Raad stelt vast dat verzoekende partij nauwelijks de tolk Badini begreep en bijgestaan werd door haar echtgenoot om een antwoord te formuleren. Waar verzoekende partij stelt dat zij wel het Badini kent en tijdens haar eerste asielaanvraag uitgebreid gehoord is in het Badini en zij zich de vraag stelt hoe tot de conclusie kan gekomen worden dat zij geen Badini kent nu zij gehoord werd in het Badini, kan de Raad slechts vaststellen dat tweede verzoekende partij niet werd gehoord in het Badini, zoals zij beweert ter terechtzitting, maar in het Kurmanji. Gelet op de taal perikelen van de familie werd eveneens gepolst of de tolk Armeens en de verzoekende partijen mekaar goed begrepen. De tolk Armeens bevestigde dat zij de verzoekende partijen goed kon begrijpen omdat een dialect werd gesproken die zij kende.

Vierde verzoekende partij verklaarde dan weer *"En hoe komt het dan dat er in uw dorp geen Armeens werd gesproken? Ze mochten nooit zeggen dat ze Armeniërs waren, ze hadden altijd schrik om hun taal te praten. Ze moesten het verzwijgen, vanuit hu schrik deden ze dat niet"* (gehoor CGVS dd. 30 september 2014, p. 10), terwijl volgens derde verzoekende partij bijna iedereen in het dorp Armeens sprak: *"(...) zelfs in Irak hebben we niet veel koerdisch gepraat omdat ze daar ook allemaal armeens spraken en als er iemand koerdisch praatte dan antwoordden ze wel in het armeens Dus ze spraken allemaal armeens waar u in Irak woonde? Ik kan niet zeggen iedereen maar het grootste deel, de oudere mensen spraken koerdisch maar ze begrepen wel armeens, de jongeren van mijn leeftijd spraken armeens want we gingen ook naar de kerk waar we armeens spraken als voertaal, als armeniërs probeerden we zoveel mogelijk armeens te praten en als koerden tegen ons praten dan praten we kort"* (gehoor CGVS dd. 4 juni 2015, p. 3-4).

3.10.2.4. Ook over het feit of het gezin al dan niet vaak naar Zakho ging, kunnen verzoekers hun onderlinge verklaringen allerm minst eenduidig worden genoemd. Zo verklaarde eerste verzoekende partij in het kader van zijn eerste asielaanvraag: *"Gingen jullie vaak naar Zakho? Heel heel weinig. Ik kan me niet herinneren dat we samen ooit naar Zakho zijn geweest. U kan zich niet herinneren dat jullie samen naar Zakho gingen? Neen we gingen nooit samen. En ging zij soms alleen naar Zakho? met mij niet, misschien vroeger met ouders. Zij ging alleen tussen Smail Ava en Avzoruki en niet verder. Gingen jullie dan nooit familie bezoeken in Zakho, zij had er een zus, u had er ook familie, lijkt me vreemd? onze contacten waren niet zo goed, we gingen niet op bezoek naar familie in Zakho. het is een familiezaak (...) en gingen jullie ooit voor andere dingen naar Zakho? ik ging wel een keer naar een ziekenhuis in Shabbaniya, maar we gingen niet op familiebezoek. (...) Uw echtgenote verklaarde dat jullie vaak naar Zakho gingen, hoe verklaart u dit? Zij is niet veel samen met mij gegaan, misschien achter mijn rug, ik weet het niet. Zij ging alleen met mij naar dat ziekenhuis."* (gehoor CGVS dd. 7 november 2007, p. 10).

Tweede verzoekende partij beweerde echter dat zij vaak naar Zakho gingen *"We gingen veel meer naar Zakho dan in de dorpen. (...) We gingen met de auto. Hadden jullie eigen auto? ja we gingen er mee naar Zakho?"* (gehoor CGVS dd. 31 juli 2007, p. 5). Ook volgens vierde verzoekende partij gingen zij vaak naar Zakho. Volgens haar ging het gezin immers, voor er in hun dorp een kerk werd gebouwd, elke zondag naar de mis in Zakho (gehoor CGVS dd. 30 september 2014, p. 8).

3.10.2.5. Voorgaande vaststellingen doen verder afbreuk aan de bewering dat verzoekers tot 2007 in Avzeruk, Dohuk (Noord-Irak) hebben gewoond en dat derde en vierde verzoekende partij er zijn opgegroeid.

Dit besluit wordt andermaal bevestigd door de vaststelling dat ook vierde verzoekende partij nagenoeg iedere kennis ontbeert over de plaats waar zij haar ganse leven zou hebben gewoond. Zo wordt in de vierde bestreden beslissing correct aangehaald als volgt: *"(...) U gevraagd uw woonplaats, i.c. het dorp Avzeruk, te situeren binnen Irak, kan u enkel aangeven dat dit in het noorden van Irak gelegen is. U gevraagd in welke provincie uw woonplaats ligt, kwam u niet verder dan op te merken dat uw woonplaats in 'Koerdistan' gelegen is. In welk deel van Koerdistan het zich bevindt, kon u niet verduidelijken (zie gehoorverslag CGVS 30/9/2014 p. 11). U gevraagd tot welk district uw dorp behoort, antwoordde u verkeerdelijk dat dit Dohuk is (zie gehoorverslag CGVS 30/9/2014 p. 13). Ook al bent u er al langere tijd weg, het is niet aannemelijk dat u niet meer zou weten dat uw dorp behoort tot het district Zakho gelegen in de provincie Dohuk. U voorts gevraagd welke dorpen zich rond uw dorp bevinden, kan u geen enkel dorp opnoemen. U haalde hierbij ter verklaring aan dat u dit allemaal niet meer weet en nooit ergens naartoe mocht (zie gehoorverslag CGVS 30/9/2014 p. 11). Evenmin bleek u*

in staat Koerdische steden - andere dan Zakho - in de omgeving te benoemen (zie gehoorverslag CGVS 30/9/2014 p. 13). Uit wat volgt zal duidelijk blijkt dat dit uw gebrekkige/ontbrekende kennis geenszins kan vergoelijken. Ook al was u nog zeer jong toen u uit het dorp zou vertrokken zijn, i.c. ruim 16 jaar, het is geenszins aannemelijk dat u geen van de omliggende dorpen bij naam zou kunnen noemen of op een meer gedetailleerde manier over de geografische ligging van het dorp zou kunnen vertellen indien u er inderdaad van uw geboorte tot uw vertrek – u was toen 17 jaar - zou hebben gewoond. U kwam toch minstens één keer per week buiten het dorp wanneer u met uw familie naar Zakho ging naar de kerk op zondag en u verklaarde zelf dat u soms met uw vader meeding naar de markt. Ook ging u, zij het hoogst uitzonderlijk, soms met uw broer naar Bagdad. U had bovendien vele familieleden in het dorp bij wie u wel op bezoek ging en jullie hadden een televisie thuis. Dat u aldus geen enkele kennis zou hebben en/of nooit iets zou hebben gehoord over de directe omgeving en de ligging van uw woonplaats, is hoegenaamd niet aannemelijk.

Dit eens te meer gelet op het feit dat u zelf verklaarde dat u vanaf uw 6 jaar thuisonderwijs kreeg en ook zo les volgde tijdens uw middelbare studies. U verklaarde hierbij zelfs uitdrukkelijk dat u les kreeg zoals anderen die naar school gingen en oa. ook aardrijkskunde kreeg (zie gehoorverslag CGVS 30/9/2014 p. 3, 5, 12 en 13). Opmerkelijk is tevens het feit dat u verklaarde dat uw ganse dorp bestond uit Armeense christenen. Nog volgens u waren er geen andere christelijke dorpen in de omgeving (zie gehoorverslag CGVS 30/9/2014 p. 10). Echter, uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat het dorp waar u uw hele leven zou gewoond hebben, verdeeld is in twee delen. Het grootste deel zou bewoond zijn door Armeniërs terwijl het ander gedeelte, op 10 km afstand, bewoond wordt door Assyriërs. Dat u dit niet blijkt te weten is toch opmerkelijk. Ook al zou u het Assyrische gedeelte niet beschouwen als behorend tot uw dorp - beide delen liggen immers op 10 km van elkaar - dan zou toch minstens kunnen verwacht worden dat u zou weten dat er Assyriërs (ook christenen) in de nabije omgeving wonen.

(...)

Ondanks uw verklaringen dat jullie voorheen wekelijks naar Zakho gingen op zondag naar de kerk, dit terwijl er toch in jullie dorp een kerk werd gebouwd, kon u niet aangeven, zelfs niet bij benadering, hoe ver het rijden was van uw dorp naar de kerk in Zakho. Hoe de kerk in Zakho heet en waar deze kerk voorts in Zakho gelegen is - hoe de omgeving eruit ziet - kon u ook niet aangeven (zie gehoorverslag CGVS 30/9/2014 p. 5 en 8). U beweerde dat in 2003 in uw dorp een kerk werd gebouwd. U gevraagd naar de naam van deze kerk kon u die niet geven. Evenmin deed de naam van de kerk – ‘Kach Vartan’ - een belletje rinkelen wanneer deze werd genoemd. U meende dat dit de naam was van een familielid van uw vader die indertijd door de Koerden werd gedood (zie gehoorverslag CGVS30/9/2014 p. 8 en 13). Ook bleek u niet te kunnen zeggen hoe de priester die in jullie kerk in Avzeruk diende, heette (zie gehoorverslag CGVS 30/9/2014 p. 8). Het geheel van bovenstaande zet de geloofwaardigheid betreffende uw afkomst uit Avzeruk duidelijk op de helling.

Dat u voorts niet in staat bent de Iraakse vlag en de Koerdische vlag te beschrijven, nog nooit blijkt te hebben gehoord van de ‘Peshmerga’s’ en de ‘Assayisch’, geen enkele politieke partij uit de regio Koerdistan kan benoemen en de benamingen "PUK" en "KDP" nog nooit blijkt te hebben gehoord, nog nooit over Erbil en Suleimaniyah zou hebben gehoord én de term "Intifadah" u hoegenaamd niets blijkt te zeggen (zie gehoorverslag CGVS p. 13 en 14), doet bovendien zelfs ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen afkomstig te zijn uit Irak tout court. Zeker gezien uw beweringen dat u thuisonderwijs kreeg en dezelfde vakken kreeg zoals andere kinderen op school, oa. geschiedenis (zie gehoorverslag CGVS 30/9/2014 p. 13), is het hoegenaamd niet aannemelijk dat voornoemde termen u niets zouden zeggen.”

Het geheel van deze vaststellingen en overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van het asielrelaas, kunnen bezwaarlijk worden verklaard door de argumentatie in het verzoekschrift dat vierde verzoekende partij een minderjarig meisje was op het moment dat de feiten zich hebben afgespeeld, dat zij door haar familie zeer bewust onwetend werd gehouden aangaande de politieke problemen en dat zij door haar familie thuis werd gehouden zodat het dan ook niet meer dan logisch is dat zij weinig kan vertellen over de omgeving van haar thuisstad. De Raad herhaalt in dit verband dat uit de verklaringen van vierde verzoekende partij blijkt dat zij minstens één keer per week buiten het dorp kwam wanneer zij met haar familie op zondag naar de kerk in Zakho ging, dat zij soms met haar vader meeding naar de markt, dat zij soms met haar broer naar Bagdad ging, dat zij thuis een televisie hadden en dat zij vanaf haar zes jaar thuisonderwijs kreeg en ook zo les volgde tijdens haar middelbare studies, waarbij zij dezelfde vakken kreeg zoals andere kinderen op school, zo onder andere aardrijkskunde en geschiedenis. Vierde verzoekende partij kan haar nagenoeg totale gebrek aan kennis dan ook allerminst vergoelijken. Evenmin kan worden ingezien hoe zij met het verweer dat het traumatiserende feiten betreft die zich meer dan zeven jaar geleden hebben afgespeeld, meent een verklaring te kunnen bieden voor de

vaststelling dat zij niet de minste nuttige informatie kan geven over de plaats / het land waar zij gedurende zeventien jaar zou hebben gewoond.

Betreffende het betoog van vierde verzoekende partij *“dat zij zich niet meer kan herinneren of zij nu zelf haar identiteitskaart ging ophalen op de desbetreffende diensten of dat iemand dit voor haar gedaan heeft is perfect normaal: men kan niet ernstig van een persoon verwachten dat men dergelijke zaken gedurende al die jaren onthoudt”* kan de Raad slechts vaststellen dat nergens in de vierde bestreden beslissing wordt gesproken over het afhalen van haar identiteitskaart, door wie dan ook. Haar argumentatie dienaangaande mist dan ook feitelijke grondslag en is ter zake niet dienstig.

3.10.2.6. Wat betreft de voorgehouden identiteit en herkomst van derde en vierde verzoekende partij, merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog correct op dat de Iraakse identiteitskaarten die ze voorlegden vervalsingen betreffen en dat ze vreemd genoeg geen van beiden weten waar de ander geboren is (gehoor CGVS vierde verzoekende partij dd. 4 juni 2015, p. 6 en gehoor CGVS derde verzoekende partij dd. 4 juni 2015, p. 4). Tevens opmerkelijk in dit verband is de vaststelling dat derde verzoekende partij geen duidelijk antwoord kan geven op de vraag hoe hij in het bezit kwam van zijn identiteitskaart en of hij dit document bij zich had toen hij Irak verliet dan wel of het hem later werd opgestuurd (gehoor CGVS dd. 4 juni 2015, p. 2-3 en p. 5). Verzoekers geven in voorliggende verzoekschriften geen valabele verklaring voor deze vaststellingen.

Zo kan worden aangenomen dat derde en vierde verzoekende partij mogelijks over de Iraakse nationaliteit beschikken – in hoofde van hun vader werd immers zijn Iraakse nationaliteit niet in vraag gesteld – kan de Raad, rekening houdend met het geheel van de bevindingen die zowel ten aanzien van hen als ten aanzien van hun ouders werden gemaakt, slechts vaststellen dat zij op generlei wijze aantonen ooit in het dorp Averzuk, Noord-Irak te hebben gewoond, laat staan dat zij recentelijk uit dit dorp afkomstig zijn. Dit klemt des te meer daar uit de gehoorverslagen duidelijk blijkt dat vierde verzoekende partij niet afdoende in staat is om het Badini te spreken en zij het ook amper blijkt te verstaan. Vierde verzoekende partij werpt op dat zij tijdens het gehoor duidelijk verklaarde dat zij weigerde Badini te spreken nu het spreken van deze taal voor haar bijzonder negatieve emoties naar boven brengt (haar broer werd vermoord door personen die deze taal spraken). Dit kan echter niet verklaren waarom zij de tolk Badini evenmin verstond: *“(…) Het is mijn identiteitskaart. Ja, maar het is een duplicaat. AZ. Ik begrijp de tolk niet. Had u ooit een paspoort (PP)? Ik begrijp het niet en ik wil het ook niet praten. Begrijpt u het niet of wilt u het niet praten? Ik begrijp het niet en ik wil het ook niet praten. Het is in uw eigen belang mevrouw. AZ zegt in gebrekkig Badini dat ze het niet wil spreken. Op welke manier heeft u Irak verlaten? AZ zegt in gebrekkig Badini: Kan u de vraag herhalen? De tolk herhaalt de vraag in het Badini. Neen, ik begrijp het niet. AZ zegt in gebrekkig Badini: ik weet van niets. Kan u in het Badini zeggen waar en wanneer u bent geboren en waar u altijd heeft gewoond? Ik ga het niet praten mevrouw, is het gedwongen? Waarom wil u het niet praten? Ik begrijp het niet en het is te pijnlijk voor mij.”* (gehoor CGVS dd. 30 september 2014, p. 15). Ook tijdens het tweede gehoor bleek haar kennis van het Badini quasi onbestaande te zijn (gehoor CGVS dd. 4 juni 2015, p. 3-4 en gehoor CGVS eerste verzoekende partij dd. 4 juni 2015, p. 13-14: *“tolk Badini: Dochter: zin die ze van buiten had geleerd, met een slecht accent, ze begreep mij ook niet, ze kent geen badini”*). De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar hij in de vierde bestreden beslissing motiveert als volgt: *“Wat eens te meer mag verbazen is dat u niet afdoende in staat blijkt om ‘Badini’ (de Koerdische variant in uw verklaarde regio van herkomst) te spreken en het ook niet blijkt te verstaan. U verklaarde nochtans dat u die taal thuis leerde omdat de hele familie (van uw vader) dit sprak. U merkte nog op dat uw ouders, als er andere familieleden bij waren, Koerdisch spraken thuis (zie gehoorverslag CGVS 30/9/2014 p. 4 en 5). U echter tijdens het gehoor gevraagd om een stuk van het gehoor in het Badini te doen, repliceerde u aanvankelijk kortaf “neen”. U gevraagd naar een reden voor uw weigering, merkte u op dat u dat niet goed kan en het ook niet wil omdat het te pijnlijk voor u is. Ervan uitgaand dat u, gezien u al een 7-tal jaar in België verblijft, inderdaad mogelijks nog maar weinig Badini kan praten, werd u uiteindelijk voorgesteld dat een tolk u een paar vragen in het Badini zou stellen en dat u die eventueel gewoon in het Nederlands kon beantwoorden. U ging hier dan ook mee akkoord. Uit de antwoorden die u gaf blijkt echter dat u meermaals aan de tolk moest aangeven dat u hem niet verstond en weigerde u verder te gaan met de Badini-tolk. U haalde hierbij tevens ook aan dat het te pijnlijk is voor u om die taal te horen (zie gehoorverslag CGVS 30/9/2014 p. 16). U dan nogmaals gewezen of het belang van dit gegeven, zeker gezien reeds in kader van uw ouders hun asielaanvragen werd geoordeeld dat hun (recente) afkomst uit Avzeruk niet geloofwaardig is én opgemerkt dat het hoegenaamd niet aannemelijk is dat u het Badini ook niet meer zou begrijpen, temeer u het toch sprak met uw familie in het dorp langs vaderskant, stelde u plots dat u hen niet zo vaak zag (zie gehoorverslag CGVS 30/9/2014 p. 15 en 16). Ook tijdens uw tweede gehoor bij het CGVS bleek uw kennis van het Badini quasi onbestaande (zie gehoorverslag CGVS 4/6/2015 p. 3, 4, 7) (zie*

gehoorverslag CGVS vader 4/6/2015 p. 14). *Rekening houdende met hetgeen in uw hoofde tot nu toe reeds kon worden vastgesteld én gelet op de bevindingen die konden gemaakt worden ten aanzien van uw ouders hun asielaanvragen, doet uw quasi onbestaande kennis van het Badini de reeds ernstige twijfels omtrent uw afkomst uit Avzeruk nog verder toenemen. Dit eens te meer gezien uit de beschikbare informatie voorts ook duidelijk blijkt dat de Armeense christenen uit Avzeruk geen Armeens spreken, dan toch minstens het Badini machtig zijn.* Deze bevindingen worden ook ondersteund ter terechtzitting waar vierde verzoekende partij in de mogelijkheid wordt gesteld aan te tonen dat zij wel degelijk Badini spreekt en verstaat. Niet alleen reageerde vierde verzoekende partij zeer paniekerig op de open vraag zich voor te stellen in het Badini, uit haar antwoord bleek dat zij eigenlijk deze taal niet machtig is.

Dat derde verzoekende partij de regionale taal, het Badini, wel spreekt is niet voldoende om afbreuk te kunnen doen aan het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen en vermag op zich niet aan te tonen dat hij daadwerkelijk afkomstig is uit Avzeruk, Dohuk (Noord-Irak). Het is immers niet uitgesloten dat hij deze taal, met het bijhorende accent, heeft geleerd van zijn vader, wiens oorspronkelijke herkomst uit deze regio niet wordt betwist.

3.10.3. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de eerste bestreden beslissing nog op goede gronden dat verzoekers hun geloofwaardigheid en de waarachtigheid van hun beweerde verblijf in Irak tot maart 2007 nog verder wordt uitgehold door de flagrante tegenstellingen die konden worden vastgesteld tussen verklaringen van eerste en vierde verzoekende partij betreffende hun vlucht: *“Zo beweerde u dat u in maart 2007 samen met uw echtgenote, uw zoon en uw twee dochters Irak heeft verlaten (zie gehoorverslag CGVS 4/6/2015 p. 3). Uw dochter A.(...) verklaarde daarentegen dat uw echtgenote samen met jullie zoon H.(...) als eerste Irak verlieten. U zou met uw twee dochters in Irak ergens ondergedoken gezeten hebben. Vervolgens zou ook u Irak verlaten hebben en uiteindelijk zouden uw twee dochters samen naar Turkije zijn gereisd (zie gehoorverslag A.(...) CGVS 30/9/2014 p. 2 en 3). Indien jullie daadwerkelijk omwille van een vrees voor jullie leven Irak dienden te verlaten in 2007 kan worden verondersteld dat jullie zich nog duidelijk zouden herinneren of jullie allen samen dan wel apart het land ontvluchtten en hieromtrent eenduidige verklaringen zouden kunnen afleggen.”*

Ook tweede verzoekende partij legt in het kader van huidige asielaanvraag nog een aantal verklaringen af die de eerder gedane vaststellingen aangaande haar Iraakse afkomst en haar Iraakse nationaliteit enkel versterken. Zo wordt in de tweede bestreden beslissing correct aangehaald als volgt: *“(…) Zo blijkt u niet meer te weten waar u geboren bent. U weet verder niet waar uw familie in Irak geregistreerd staat. U blijkt het Arabische en Koerdische woord voor familieregister trouwens niet te kennen. Verder stelt u nu dat u niet meer weet of u ooit een Iraakse identiteitskaart heeft gehad. Dit terwijl u bij uw eerste asielaanvraag nog verklaarde in het bezit te zijn geweest van een Iraakse identiteitskaart. Welke verschillende strekkingen van de islam er voorkomen in Irak weet u niet en welke partij er decennialang aan de macht was in Irak blijkt u evenmin te weten (zie gehoorverslag CGVS 4/6/2015 p. 2, 4, 5).”*

Ook deze onderdelen van de motivering wordt in voorliggende verzoekschriften ongemoeid gelaten.

3.11. De door verzoekers in het kader van onderhavige asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen de appreciatie van hun asielaanvraag niet in positieve zin ombuigen.

3.11.1. Zo wordt omtrent het aanhoudingsbevel op naam van eerste verzoekende partij waarmee hij meent te kunnen aantonen dat zijn leven in Avzeruk in gevaar is correct vastgesteld dat (i) hij niet concreet kan zeggen van welke instantie dit document afkomstig is, ook de manier waarop zijn voormalige schoonbroer aan dit document is geraakt hem geenszins duidelijk is, hij ook niet blijkt te weten sinds wanneer hij gezocht wordt en hij ook omtrent de redenen waarom hij gezocht wordt in het duister tast en niet verder komt dan het uiten van een aantal veronderstellingen en hij aldus dermate weinig over dit document en de omstandigheden waaronder het werd uitgereikt blijkt te weten dat ook de geloofwaardigheid van dit element volledig wordt uitgehold en (ii) uit zijn verklaringen blijkt dat hij geen enkel contact meer heeft opgenomen met zijn schoonbroer om zich bijkomend te informeren. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dan ook op goede gronden dat onwetendheid van eerste verzoekende partij en zijn desinteresse eens te meer zijn geloofwaardigheid ondermijnen en dat aan het aanhoudingsbevel geen bewijswaarde kan worden toegekend vermits het niet werd voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Dit klemt des te meer daar uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat in Irak alle documenten kunnen worden gekocht, eerste verzoekende partij overigens ook zelf uitdrukkelijk verklaarde dat zijn schoonbroer

overall documenten kan bekomen, dat hij daar geen problemen mee heeft en dat eerste verzoekende partij zelf niet eens blijkt te weten of het hier een echt document betreft.

3.11.2. De Iraakse identiteitsdocumenten, de Nederlandse identiteitskaart, de papieren van de IND en de Duitse identiteitskaart van respectievelijk de zus en nicht van eerste verzoekende partij, alsook het Nederlandse asiëldossier van de zus van eerste verzoekende partij kunnen bezwaarlijk gelden als enig begin van bewijs dat verzoekers recentelijk, tot hun beweerde vertrek in maart 2007, in Avzeruk, Noord-Irak hebben gewoond. Zoals reeds meermaals werd aangehaald wordt wél geloof gehecht aan de Iraakse nationaliteit van eerste verzoekende partij en zijn oorspronkelijke herkomst uit Irak doch niet aan zijn beweerde recente herkomst waardoor het niet mogelijk is om zijn eventuele nood aan internationale bescherming in te schatten. Dat in hoofde van zijn zus en nicht in andere Europese lidstaten wel werd geoordeeld dat er nood was aan internationale bescherming, en dat hen ondertussen in Nederland, respectievelijk Duitsland het Nederlandse, respectievelijk Duitse staatsburgerschap werden toegekend, wijzigt hier hoegenaamd niets aan. Hetzelfde geldt voor de bewering in de verzoekschriften dat de broer van eerste verzoekende partij in Zweden als vluchteling werd erkend. Voorts wordt in de eerste bestreden beslissing nog correct opgemerkt *“Wat u met de Armeense geboorteakte op naam van Z.(...) K.(...) S.(...), d.d. 27/6/1992, meent te kunnen aantonen is voorts niet duidelijk. Voor zover deze ook zou toebehoren aan een familielid van u, moet ook hier worden opgemerkt dat geenszins kan worden ingezien op welke wijze u meent dat het feit dat iemand van uw familie in 1956 in Dohuk werd geboren en vervolgens in Zakho werd gedoopt zou kunnen aantonen dat u met uw gezien recentelijk, tot maart 2007, in Avzeruk heeft gewoond.”*

3.11.3. Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de eerste bestreden beslissing oordeelt *“U legde voorts nog een attest neer van de directie van Openbare Onroerende Registratie betreffende een stuk grond dat u in Irak zou bezitten. Dient hier allereerst te worden opgemerkt dat uit dit attest blijkt dat u het gebruiksrecht heeft op het betreffende stuk grond. Dat u de eigenaar bent het betreffende perceel blijkt niet uit het voorgelegde document. Ook al zou het middels dit document zijn aangetoond dat u effectief de eigenaar bent van een stuk grond in Irak, dan nog blijkt hieruit geenszins dat u ook daadwerkelijk tot uw beweerde vertrek in maart 2007 in Avzeruk heeft gewoond. De foto's van een woning die u neergelegde hebben evenmin een toegevoegde waarde. Wiens woning op de foto te zien is en waar die woning gelegen is, kan op geen enkele manier uit die foto's worden afgeleid. Ook als zou het ten andere wel degelijk om uw eigendom gaan, dan nog blijkt hieruit geenszins dat u, met uw gezin, zoals u beweerde tot maart 2007 in Avzeruk woonde.*

Het schoolattest op naam van uw dochter A.(...) vermag evenmin een ander licht te werpen op de eerder gedane vaststellingen. Dit attest bevestigt daarentegen eens te meer het ongeloofwaardig karakter van uw asiërelaas. U verklaarde dat uw dochter niet naar school ging, maar privé-lessen kreeg thuis van een privé-leraar (zie gehoorverslag CGVS 4/6/2015 p. 7). Ook uw dochter zelf en uw echtgenote verklaarden dit (zie gehoorverslag echtgenote CGVS 4/6/2015 p. 7 en gehoorverslagen A.(...) CGVS 30/9/2014 p. 3 + CGVS 4/6/2015 p. 4). Het schoolattest stelt daarentegen dat uw dochter onderwijs volgde in een privé-school. Hierbij dient te worden opgemerkt dat u uiteindelijk zelf verklaart dat u niet weet of het hier een echt document betreft (zie gehoorverslag CGVS 4/6/2015 p. 7). Er kunnen dan ook ernstige vragen worden gesteld bij de authenticiteit van dit document.

De kopieën van Belgische identiteitskaarten van familieleden die u voorlegde, kunnen evenmin voorgaande omvormen. Ook hier moet immers worden opgemerkt dat u uw bewering als zou het om familieleden van u gaan, kan hardmaken. Hoe dan ook, dat u familieleden zou hebben die in België als Irakees erkend zijn en / of Belgische identiteitsdocumenten hebben is een gegeven dat op zich geen enkel zicht biedt op over uw verblijfssituatie voor uw komst naar België en het moment waarop u Irak zou hebben verlaten.” Opnieuw dient de Raad vast te stellen dat tegen deze motieven geen concreet verweer wordt gevoerd zodat deze onverminderd staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.11.4. Verzoekers wijzen erop dat de geboorteakte van derde verzoekende partij werd neergelegd en zij betogen dat dit een doorslaggevend document betreft dat de theorie van het Commissariaat-generaal als zou de familie de recente jaren voor hun vertrek niet in Noord-Irak hebben verbleven, weerlegt. De Raad benadrukt in dit verband dat omwille van de vaststellingen zoals uiteengezet onder punt 3.10.1. tot en met 3.10.2.6. geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat derde en vierde verzoekende partij in Avzeruk, Noord-Irak zouden zijn geboren en opgegroeid en dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* allerminst het geval is gebleken.

Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Gelet op voorgaande overwegingen en mede gelet op het feit dat (i) onderzoek door de federale politie heeft uitgewezen dat de door derde verzoekende partij voorgelegde identiteitskaart een volledige vervalsing betreft zodat hij zijn identiteit niet heeft aangetoond en het dan ook niet vaststaat dat de gegevens van de persoon vermeld op de geboorteakte op hem betrekking hebben, (ii) het niet duidelijk is waarom dit document, dat van 2009 dateert niet eerder werd voorgelegd en (iii) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Iraakse documenten slechts een relatieve bewijswaarde hebben aangezien deze allen tegen betaling kunnen verkregen worden, dienen ernstige vragen te worden gesteld bij de authenticiteit van de voorgelegde geboorteakte en wordt dit stuk iedere bewijswaarde ontzegd.

3.11.5. Tot slot wijst de commissaris-generaal er terecht op dat (i) de mails van verzoekers hun advocaat louter betrekking hebben op informatie die werd ingewonnen met betrekking tot een eventuele taalanalyse voor de gezinsleden, niets meer of minder, (ii) de algemene informatie inzake de veiligheidssituatie in Dohuk *in casu* niet relevant is aangezien er geen geloof wordt gehecht aan verzoekers hun (recente) herkomst uit Avzeruk, Noord-Irak en (iii) het nationaliteitsbewijs van eerste en tweede verzoekende partij reeds werden beoordeeld in het kader van hun eerste asielaanvraag.

3.11.6. Gelet op de uitgebreide motivering zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, kunnen verzoekers bezwaarlijk volhouden dat met de door hen nieuw aangebrachte elementen en documenten geen rekening zou zijn gehouden. Alle documenten werden onderzocht en beoordeeld en uitvoerig besproken in de bestreden beslissingen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt evenwel met reden dat geen van de in het kader van huidige asielaanvraag neergelegde stukken kunnen aantonen dat verzoekers recentelijk afkomstig zijn uit Avzeruk, Noord-Irak. De bijgebrachte documenten kunnen evenmin de beweerde Iraakse nationaliteit van tweede, derde en vierde verzoekende partij aantonen. De Raad dient dan ook andermaal vast te stellen dat verzoekers nog steeds in gebreke blijven om overtuigende verblijfsdocumenten voor te leggen die kunnen aantonen dat zij recent, in de jaren voor hun komst naar België in Noord-Irak hebben verbleven.

3.12. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers hun verklaringen en de door hen neergelegde documenten – waaronder de vervalste identiteitskaarten van derde en vierde verzoekende partij – niet toelaten enig geloof te hechten aan hun beweerde recente herkomst uit Avzeruk, Dohuk (Noord-Irak). Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan de voorgehouden problemen die zij aldaar zouden hebben gekend en die aan de basis zouden hebben gelegen van hun vlucht.

Dat aan deze problemen, zijnde de verdwijning van hun zoon/broer S. en de daaropvolgende veelvuldige bezoeken door Koerdische gewapende mannen, hoe dan ook geen geloof kan worden gehecht blijkt overigens tevens uit het feit dat vierde verzoekende partij zichzelf flagrant tegensprak op een essentieel punt in haar relaas. Zo verklaarde zij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken *“Op een dag (op ongeveer mijn 15 a 16 jarige leeftijd) vielen onbekenden gekleed als soldaten onze huis binnen. Er ontstond een handgemeen tussen deze onbekenden en mijn vader en broer S.(...). Mijn vader kreeg slagen van deze onbekenden en mijn broer S.(...) werd meegenomen. Sedert die dag heb ik mijn broer S.(...) niet meer gezien. De reden waarom mijn broer werd meegenomen weet ik niet.”* (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Op de zetel van het Commissariaat-generaal verklaarde zij daarentegen, meer in lijn met de verklaringen van haar familieleden, dat haar broer op een dag vertrok met zijn vriend en niet meer terugkwam. Sindsdien zou de familie geen nieuws meer hebben over S. (gehoor CGVS dd. 30 september 2014, p. 17-18). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt in dit verband terecht op *“(...) U gewezen op deze opvallende ongerijmdheid, was u eerst verbaasd en merkte u, nadat de PO u uw verklaringen op de DVZ had voorgelezen, op dat u het eigenlijk allemaal niet meer weet omdat de gebeurtenissen in Irak al van lang geleden dateren (zie gehoorverslag CGVS 30/9/2014 p. 19). Het mag duidelijk zijn dat dit geenszins de vastgestelde tegenstelling kan rechtvaardigen. Gelet op het feit dat de verdwijning van uw broer dé gebeurtenis is die ertoe leidde dat jullie uiteindelijk besloten weg te vluchten, is het geenszins onredelijk te verwachten dat u zich deze gebeurtenis nog duidelijk zou kunnen herinneren. Zeker gezien het de laatste keer was dat u uw broer heeft gezien, kan er worden verondersteld dat u zich nog zou herinneren of hij gewoon met een vriend vertrok zonder meer, dan wel met geweld door onbekenden in uniform uit jullie woning werd weggehaald indien deze feiten zich effectief hebben voorgedaan.”* Aan het voorgaande kan nog worden

toegevoegd dat vierde verzoekende partij nog verklaarde dat dezelfde avond dat haar broer was weggegaan Koerdische soldaten in uniform naar hem zijn komen vragen en haar vader sloegen (gehoor CGVS dd. 30 september 2014, p. 17). Dit valt op generlei wijze te rijmen met de verklaringen van haar vader, eerste verzoekende partij, zoals hij deze heeft afgelegd in het kader van zijn eerste asielaanvraag, namelijk dat hij een maand na de verdwijning van S. aangifte ging doen bij de politie. Kort daarna zouden twee mannen thuis naar S. zijn komen vragen. Zij zouden eerste verzoekende partij hebben meegenomen, vastgehouden, geblinddoekt en geslagen en hem ervan hebben beschuldigd klacht tegen hen te hebben ingediend (1^e AA eerste verzoekende partij, vragenlijst CGVS, p. 2).

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.13. Aangezien verzoekers bedrieglijke verklaringen afleggen over hun recente herkomst uit Avzeruk, Noord-Irak, kunnen zij zich evenmin beroepen op de algemene situatie en vervolging van de christenen aldaar om eventueel de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend.

De Raad wijst er in dit verband op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of die degene zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat hij/zij beweert te zijn ontvlucht. Indien de asielzoeker verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij/zij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij/zij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij/zij door zijn/haar eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn/haar eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. De Raad benadrukt in dit verband dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij/zij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn/haar aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn/haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn/haar asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekers dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geven over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en asielrelaas. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, vertelden verzoekers niet de waarheid over hun werkelijke verblijfplaats(en) voor hun vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op hen rust. Verzoekers dragen zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens de gehoren. Door hun gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoekers voor hun aankomst in België leefden, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij hun werkelijke streek van herkomst verlieten. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoekers de bron van hun vrees situeren. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maken verzoekers bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die zij mogelijk koesteren, of een reëel risico op ernstige schade dat zij mogelijk zouden lopen.

Ten overvloede benadrukt de Raad dat hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit(en) van de asielzoeker te bepalen, noch om te beslissen of hij staatloze is. Het behoort wel tot de bevoegdheid van de Raad om, op basis van de door de asielzoeker verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit/herkomst al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers de asielaanvraag van de verzoekende partijen dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of, indien staatloos, van herkomst. Hierbij berust de bewijslast bij de verzoekende partijen en is het hun verantwoordelijkheid om hun beweerde identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, wanneer ernstige juridische en/of materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad hierbij volstaan met vast te stellen dat tweede, derde en vierde verzoekende partij hun nationaliteit op geen enkele wijze adstrueren. Tweede en vierde verzoekende partij kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij betogen

dat het niet aan hen is om hun beweerde nationaliteit aan te tonen en dat het integendeel aan de commissaris-generaal is om aan te tonen dat men niet van Irak is, en logisch daaruit voortvloeiend vanwaar men dan wél zou zijn. De Raad wijst er in dit verband op dat het niet aan de commissaris-generaal toekomt aan verzoekers een nationaliteit toe te schrijven die zij zelf niet beweren te bezitten.

3.14.1. De gezondheidsproblemen waarmee tweede verzoekende partij kampt kunnen, zoals terecht wordt opgemerkt in de tweede bestreden beslissing, geenszins een ander licht werpen op het geheel van voorgaande bevindingen. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in dit verband overweegt als volgt: "(...) *Dat zich een medisch certificaat en een medisch attest in uw administratief dossier bevindt, wijzigt hier ook niets aan. Kan hierbij bovendien nog worden opgemerkt dat deze attesten de loutere weergave bevatten van de bevindingen van een algemene geneesheer. Deze attesten geven op geen enkele manier uitsluitel over de oorza(a)k (en) van uw gezondheidsproblemen, laat staan dat deze enig zicht zouden bieden op uw herkomst en nationaliteit.*

In het licht van de bevindingen gemaakt door de Commissaris-generaal doorheen uw verschillende asielaanvragen dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw herkomst uit Irak en uw Iraakse nationaliteit - dat u een Armeense christen bent wordt niet betwist - is het bovendien wel zeer opmerkelijk dat uw behandelende geneesheer - ten aanzien van een patiënt die ten aanzien van de Belgische instanties verklaart van Irak afkomstig te zijn - in zijn schrijven uitdrukkelijk de nadruk legt op zijn ervaring en kennis aangaande therapiemogelijkheden in Rusland, Oekraïne, Wit-Rusland, Georgië, Armenië, Tsjetsjenië, etc. en op zijn deelname aan een conferentie betreffende de gezondheidszorg in Rusland en andere voormalige Sovjet-landen. Hoe dan ook, voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van medische redenen dient u zich te wenden tot de daartoe geëigende procedure, i.c. een aanvraag op grond van artikel 9 ter Vreemdelingenwet."

3.14.2. Waar derde verzoekende partij nog aanhaalde dat hij een tweede asielaanvraag indiende omdat hij wil kunnen werken en voor zijn twee minderjarige zoontjes zorgen, wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er in de derde bestreden beslissing terecht op dat zijn socio-economische en familiale situatie in België op zich geen enkel uitstaans heeft met de criteria van de vluchtelingenconventie, noch met één van de elementen voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

3.15. Uit de lezing van de bestreden beslissingen en na een eenvoudige raadpleging van de administratieve dossiers blijkt dat verzoekers tijdens de behandeling van huidige asielaanvraag uitgebreid werden gehoord, dat al de door hen nieuw bijgebrachte elementen en documenten werden beoordeeld en dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst en op alle dienstige stukken, zodat verzoekers bezwaarlijk kunnen volhouden dat hun asielaanvraag niet zorgvuldig werd onderzocht. In de mate verzoekende partijen zich beklagen over de wijze waarop zij werden gehoord nadat de derde asielaanvraag werd vernietigd door de Raad, kan alleen vastgesteld worden dat verzoekende partijen opnieuw uitgebreid werden gehoord, en zij (verschillende keer) aangespoord werden om de waarheid te vertellen over hun herkomst. Uit niets blijkt dat het gehoor niet correct is verlopen of dat verzoekende partijen niet in de mogelijkheid zijn geweest aan te tonen waar zij werkelijk vandaan komen.

Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

3.16. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X worden gevoegd

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS